

Informatie- en opinieblad
van de Rijksuniversiteit
Limburg

1ste jaargang
nummer 2

12 november 1980

pagina 3

Annadal

Kun je als Maastrichtenaar
weer met een gerust hart
ziek worden? Het begint
erop te lijken, nu de
cardiologen elkaars groet
weer beantwoorden, de
operatie akademiserings-
begroting geslaagd lijkt en
het management met jong
bloed versterkt is.

pagina 5

Collegegeld

Een grotere bijdrage van
studenten vragen zonder de
oude belofte in te lossen van
de studiefinanciering, dat
kunt U op Uw buik
schrijven, meneer de
minister, sprak de
Akademische Raad met bijna
zoveel woorden.

pagina 7

Meerjaren- afpraak

Wie de koek krijgt wie de
gard is door het ministerie
en de WO-instellingen al
uitgemaakt. Maar Sinterklaas
spelen is er niet bij.

pagina 9

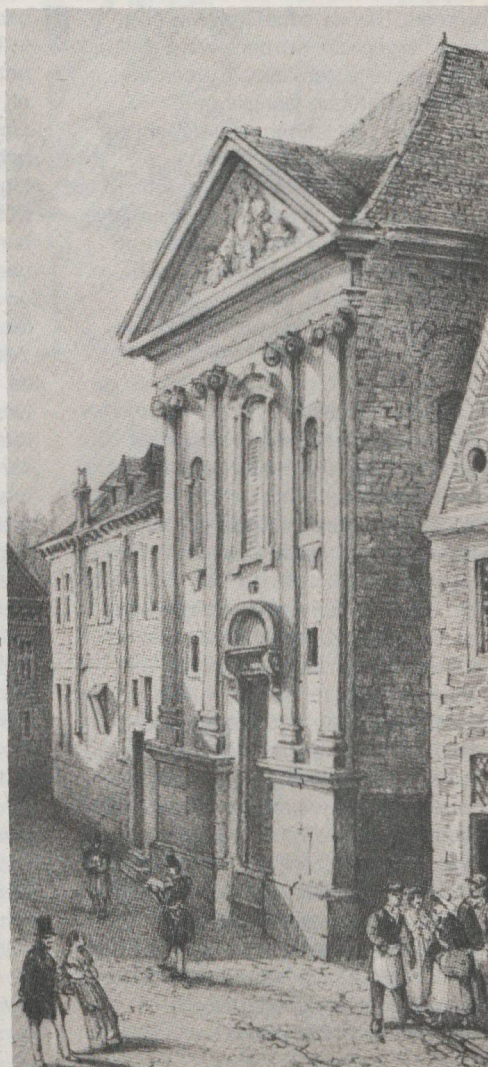
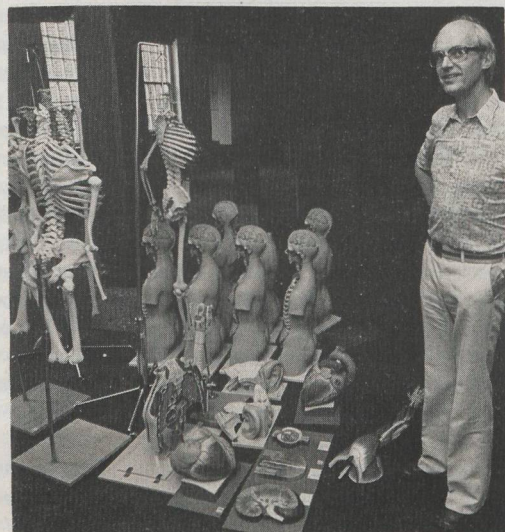
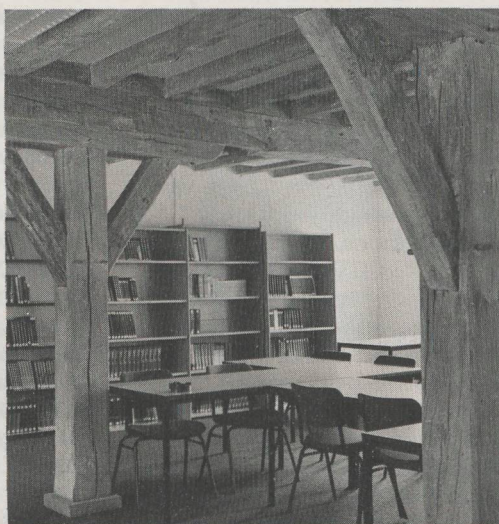
HO

zo kan het niet langer, vindt
onderwijs-onderkoning de
Moor. Met zijn commissie
ontvouwt hij de blauwdruk
voor het Hoger Onderwijs
van de jaren negentig:
wetenschappelijke en
beroepsopleidingen in één
flexibel stelsel ondergebracht.

pagina 13-19

Leven en werken aan de RL

De RL wordt groter en
anoniemer. Hoe denken elf
willekeurig uitgekozen
studenten en
personeelsleden over hun
instelling, over hun studie of
werk, over hun omgang met
elkaar?

Van de redactie

Eén nummer van *Observant* uit en meteen al een hoop heibel in de tent. Als redactie kun je het leuk vinden dat je de tongen losmaakt, maar de manier waarop dat nu is gebeurd, is te bedroevend om je te kunnen verkneukelen. Het enige plezier dat je aan zoiets kunt beleven is dat de aanstichters je de gelegenheid bieden te laten zien waar je staat als redactie.

Wat is er precies gebeurd?

In ons eerste nummer stond een artikel van Ton Hameleers onder de kop 'Kamernood onder studenten valt nog mee'. Ton gaf daarin een aantal cijfers waaruit bleek dat najaar 1979 minder studenten uit WO en HBO op kamers woonden dan algemeen werd aangenomen. Voor het vinden van een kamer waren ze vrijwel uitsluitend aangewezen op de partikuliere kameren huizenmarkt. Hoezeer studenten daar zijn overgeleverd aan het marktmechanisme blijkt uit de pittige huurprijzen die op tafel moeten komen. Dat de situatie alleen nog maar erger kan worden, werd de lezer ook duidelijk gemaakt. Studentenaantallen stijgen jaarlijks met sprongen, de kamerreserve raakt op, vrijbuiters ruiken hun kans.

De cijfers van Ton waren afkomstig uit een onderzoek waar hij zelf mee bezig is. De publikatie was gebaseerd op gegevens die voortkomen in twee interimrapporten, die al lang zijn overhandigd aan de opdrachtgever, een stuurgroep met onder andere vertegenwoordigers van de RL en de HBO-instellingen.

Het artikel werd met rode oortjes gelezen door een redakteur van De Limburger, die de gegevens verwerkte in een groot artikel onder de kop 'Woningnood onder studenten valt mee' (zie De Limburger van 13 oktober j.l.). Toen kwamen de poppen pas echt aan het dansen.

Het stuk in de krant kwam de volgende dag ter sprake in een vergadering van het College van Bestuur, waar er onmiddellijk – *dus zonder nader onderzoek* – schande over geroepen werd: een onderzoeker die het waagt zijn bevindingen op eigen gezag te rapporteren in een blad waar hij zelf redakteur van is! En die het vervolgens ook nog bestaat zich daarover te laten interviewen door De Limburger! En dat terwijl de U-raad zit te springen om cijfers die een schreeuwend tekort aan kamers moeten aantonen!

Het College wil zonder nader onderzoek zijn afkeuring uitspreken over Ton's handelwijze. De Dienst Voorlichting moet in zijn bulletin het vonnis voltrekken: Het College van Bestuur betreurt . . . en herinnert het personeel er nog eens aan dat kontakten met de pers over beleidsrelevante zaken via Voorlichting moeten lopen. (Alsof 'de grote jongens' zich daar iets van aan zullen trekken). Op het laatste nippertje wordt de publikatie tegengehouden omdat het College vragen bereiken vanuit de U-raad, die precies dezelfde publieke veroordeling en hetzelfde rappèl beogen uit te lokken. Het College wacht dus nog even, het is immers eleganter de veroordeling uit te spreken via antwoorden aan de U-raad dan via een Voorlichtingsbulletin, nietwaar? Gelukkig betekent het uitstel dat ook de beklagde de gelegenheid krijgt zich te verantwoorden. Pas dan wordt het duidelijk dat Ton geen cijfers heeft vrijgegeven die nog niet voorkwamen in de al gepubliceerde interimrapporten; dat hij uit voorzorg zijn opdrachtgevers in kennis heeft gesteld van zijn artikel vóór publikatie in *Observant*; dat hij zijn direkte chef het artikel heeft laten corrigeren én dat hij helemaal geen interview met De Limburger heeft gehad. Tegen de achtergrond van deze feiten is het bijzonder kwalijk dat het College van Bestuur zo overhaast heeft willen handelen en vooral, dat het gehandeld heeft op instigatie van mensen die onmiskenbaar persoonlijke en zakelijke motieven door elkaar gehaald hebben. (Men leze bijvoorbeeld de vragen van de voorzitter van de commissie Studentenvoorzieningen van de U-raad). In plaats van rustig de conclusies te trekken uit de cijfers wordt onmiddellijk de onderzoeker beschuldigend met de vinger nagewezen. Angst dat men zijn eigen stellingname moet herzien met daaraan verbonden prestigeverlies resulteert dan in een dergelijke charge. Het kan niet anders of er heeft iemand persoonlijk zijn gram willen halen. Vermenging van zakelijke en persoonlijke motieven lijkt aan deze instelling eerder regel dan uitzondering te worden. Maar in dit geval is men duidelijk aan het verkeerde adres: dat van een blad dat zich juist ten doel stelt dit soort kwalijke ontwikkelingen aan de kaak te stellen. Verder kunnen wij alleen maar hopen dat een verstandige U-raad zoveel zelfreinigende werking bezit dat de verzochte veroordeling vooral de verzoeker zelf treft.

Rechtzetting

Doordat we een storende zetfout over het hoofd hebben gezien is in het vorige nummer van *Observant* een uitspraak van wethouder Peters geheel verkeerd overgekomen. Op pagina 15 dient de passage tussen de negende en de vijftiende regel van de derde kolom als volgt gelezen te worden:

'Daartegenover stelt Peters dat als je het recht op zelfstandig wonen vanaf 18 jaar erkent, je niet kunt zeggen: je komt pas in aanmerking als je 25 jaar bent, maar je moet zeggen dat we zullen toewijzen aan de meest urgent woningzoekende vanaf 18 jaar totdat men niet meer in staat is om zelfstandig te wonen'.

observant

(voorheen Maffius).

Maandelijks verschijnend informatie- en opinieblad van de Rijksuniversiteit Limburg, uitgegeven door de Stichting Maffius.

Redactieadres:
Tongersestraat 53, kamer 304
6200 MD Maastricht
Tel.: 043-888319 (doorkiesnummer).

Stichtingsbestuur:

Leo Leunissen (*voorzitter*), Gerard Majoor (*secretaris*), Peter Freens (*penningmeester*), Jan Pas, Kees Ruissen.

Redactie:

Ton Hameleers, Jacques Herraets, Kees Ruissen, Els Schoenmakers, Kees Schröer, René Verspeek, Ger van der Vusse.

Redaktie-assistente: Edith Goppel
Adviseur: Joep Offermans.
Grafische vormgeving: Guus van Rooij
Foto's: Koen van der Gugten, Hans van Dijk, Denise Claessen.
Tekeningen: Pascal Oost, John Pex, Chris Voskamp.
Druk: Leiter-Nypels BV, Maastricht
Observant is aangesloten bij de Gemeenschappelijke Universitaire Persdienst.

*De volgende Observant verschijnt 12 december.
Kopij inleveren vóór 28 november.*

Annadal stelt orde op zaken

De akademiseringsbegroting is rond, een financieel-ekonomisch directeur is het management komen versterken en de cardiologen zijn weer 'on speaking terms'. Het begint erop te lijken dat het bestuur van het ziekenhuis Sint Annadal weer kan overgaan tot de orde van de dag.

Over welk bedragen de per 1 november aangetreden financieel-ekonomisch directeur Drs. F. Pistorius (32), binnenkort kan beschikken is nog de vraag. Veel zal afhangen van de manier waarop minister Pais de akademiseringsbegroting bekijkt, die hij op 1 november, precies op tijd dus, heeft ontvangen. Pais beslist overigens niet zo zeer op eigen gezag maar zal vooral afgaan op het oordeel van de commissie Van Campen die hij deze zomer in het leven heeft geroepen om hem van advies te dienen over de bekostiging van de akademisering van Sint Annadal. Stichtingsvoorzitter Drs. F. Verhey heeft er een redelijk vertrouwen in dat de minister de begroting (een uniek stuk, waarin voor het eerst in Nederland de normale verpleegkosten en de kosten voortvloeiend uit de onderzoeken onderwijsstaak uiteengerafeld worden) welwillend beziet. Hij baseert zijn gematigd optimisme op contacten die hij tot nu toe heeft gehad met de commissie Van Campen en misschien ook op de angst voor de gevolgen van een afwijzing. Als de minister vóór het eind van dit jaar niet toezegt dat hij tenminste 10 miljoen gulden voor 1981 wil bijdragen, zal het bestuur zich genoodzaakt zien 150 à 200 personeelsplaatsen te schrappen. Die 10 miljoen zijn het absolute minimum om de akademisering, die onderhand een jaar bevroren is, op het huidige nivo te handhaven. Maar het bestuur heeft er net als de medische fakulteit geen zin in opnieuw een jaar pas op de plaats te maken. Vandaar dat in de begroting 1981 gemikt wordt op een voorzichtige voortgang van de akademisering. Dat zou het exploitatietekort als gevolg van de akademisering brengen op 20 miljoen gulden, die voor rekening van het ministerie van O & W komen. De artsenkosten zijn daar niet in verwerkt, omdat daarover nog teveel onzekerheden bestaan. Die zouden binnenkort voor een goed deel kunnen worden weggenomen, als de rechter een uitspraak in het geding rond de afkoopsommen doet dat de stichting heeft aangespannen tegen het Rijk. De zaak van de afkoopsommen is er de oorzaak van dat tot nu toe slechts twee artsen een dienstverband met het ziekenhuis zijn aangegaan. Een andere onzekerheid met betrekking tot de artsenkosten is het aantal artsen dat binnen-

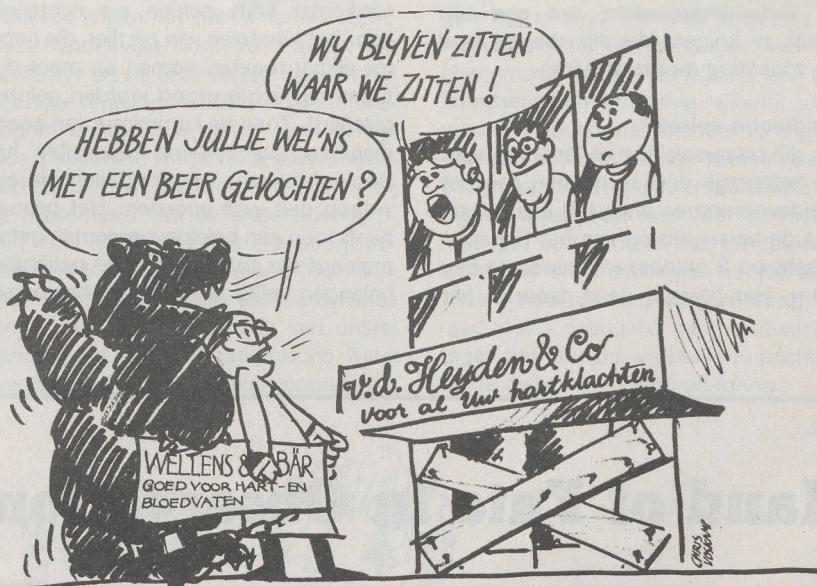
komt. De berekening die de universiteit had gemaakt is achterhaald omdat het ministerie plotseling een ander rekenmodel heeft opgelegd.

Cardiologen

De eerste november was nog om een andere reden van groot belang voor het ziekenhuis. Vanaf die dag zou de Stichting samen met het Ziekenhuis Maastricht, de universiteit en de fakultaire cardiologen Prof. Dr H. Wellens en Drs. F.

komen. Het Scheidsgerecht dat in dit kort geding vertegenwoordigd was door de Nijmeegse juridische autoriteit prof. mr. W. C. L. van der Grinten, heeft met een dringend beroep op het gezond verstand van alle betrokkenen een Salomonsoordeel geveld, dat blijkens de eerste berichten een begin van samenwerking op gang heeft gebracht tussen de zittende en de fakultaire cardiologen.

Zoals bekend was op 28 juli een 'Kommissie van goede diensten' tot de konklusie gekomen dat de verhoudingen tussen de zittende en de fakultaire artsen door scherpe persoonlijke tegenstellingen dusdanig verstoord waren dat er niets anders opzat dan de praktijken van de twee partijen te scheiden. De kommissie was ingesteld als uitvloeisel

Bär een groot aantal plichten kunnen worden opgelegd door het Scheidsgerecht voor het Nederlands Ziekenhuiswezen. De plichten zouden uitgevoerd moeten worden op straffe van zoveel dwangsommen dat de kassa wel eens het belangrijkste instrument op de afdeling cardiologie zou kunnen worden. De eisen, ingediend door de drie zittende cardiologen Van Der Heijden, Schmitz en Frank, hadden voornamelijk tot doel een functionele en geografische scheiding van de praktijken te voorkomen en de zogenaamde pacificatieovereenkomst naar de letter te laten naleven. Tot aan de instelling van een nieuwe kommissie van goede diensten zou de status quo moeten gelden van het moment waarop de overeenkomst werd ondertekend. Als de eisen werden toegewezen, zouden maatregelen om de scheiding door te voeren het ziekenhuisbestuur een dwangsom kosten van 2,5 miljoen gulden. Zover is het niet ge-

van de 'pacificatie-overeenkomst' van 18 mei 1979, die aan het gekibbel van de twee, dat in die tijd een hoogtepunt bereikt had naar aanleiding van de benoeming van de fakultaire cardioloog Van Agt, een einde moest maken. De verhoudingen waren tot dan toe geregeld in de 'Overeenkomst Rijk-Annadal' die in het algemeen de overgang van Annadal naar een academisch ziekenhuis aan regels bindt.

De aanbeveling tot scheiding kwam de zittende cardiologen hoogst ongelegen, omdat zij als gevolg daarvan een uitholling van hun praktijken vreesden. Daarop begon een ingewikkeld juridisch steekspel rond de interpretatie van de pacificatie-overeenkomst, die aldus in plaats van pacificatie een ware loopgravenoorlog tot gevolg had. Naar de mening van de zittenden had de kommissie nooit tot deze konklusie mogen komen, omdat haar opdracht luidde een bindend advies op te stellen voor 'een inte-

grale regeling voor de afdeling cardiologie'. Daarbij zouden zij niet mogen afwijken 'van vastliggende overeenkomsten, afspraken en toezeggingen, tenzij met instemming van partijen'. Op die laatste zinsnede baseerde de commissie haar hoop dat haar vrijblijvend advies tot scheiding uitvoerbaar zou zijn. Maar dat pakte anders uit. De zittenden wensten de scheiding uit te sluiten en de fakultairen zagen geen andere mogelijkheid om de opleidingsbevoegdheid te behouden.

Intussen zat het ziekenhuisbestuur ook niet stil. Het peilde de mening van betrokkenen, die steeds duidelijker in de richting van een scheiding ging. Ook de lawine van ingezonden brieven in de Limburger ging in de richting van een scheiding. Daardoor gealarmeerd spannen de zittenden een kort geding aan bij het Scheidingsgerecht om een uitspraak te krijgen, die alle wegen naar een scheiding moest afsluiten.

Juridische spiraal

Dat die uitspraak er niet kwam is voor een belangrijk deel te danken aan het beleidsvoornemen waar het bestuur tijdens de eerste zitting van het Scheidingsgerecht op 9 oktober mee voor de dag kwam. Het bestuur deed daarmee het

getij keren: alleen het gezonde verstand zou een uitweg uit de juridische spiraal kunnen bieden. Immers, en dat was ook gebleken uit de talrijke reacties, het patiëntenbelang was te zeer op de achtergrond geraakt en diende weer absolute prioriteit te krijgen. Iedereen zou water bij de wijn moeten doen en de persoonlijke tegenstellingen moeten vergeten, die waren uitgegroeid tot een absoluut beletsel voor samenwerking.

Het beleidsvoornemen van het bestuur regelt een geografische scheiding van de afdelingen en een functionele samenwerking onder toezicht van de medische staf.

Van der Grinten heeft voorop gesteld dat de pacificatie-overeenkomst van kracht blijft, ook al is de commissie van goede diensten er niet in geslaagd een bindend advies uit te brengen. De overeenkomst blijft gelden als richtsnoer voor het handelen van partijen die nader tot elkaar moeten komen en moet dus tegen die achtergrond worden geïnterpreteerd. Toen de commissie van goede diensten haar 'mission impossible' had zien mislukken, ontstond een situatie waarin niet was voorzien. Het bestuur heeft toen een beleidsvoornemen geformuleerd dat tot doel had de patiëntenbelangen veilig te stellen en het perso-

neel en de patiënten zo veel mogelijk buiten het konflikt te houden.

Het bestuur heeft aldus gehandeld in overeenstemming met de geest van de overeenkomst en heeft zeker niet een zo groot rechtmatig belang van de zittende partij geschaad dat haar eis kan worden toegewezen.

Op één punt zijn de zittenden wel in het gelijk gesteld. Het bestuur van het ziekenhuis mag in elk geval tot 16 december geen nieuwe cardiologen tot het ziekenhuis toelaten anders dan ter vervanging van een thans werkzame cardioloog. Tot die datum krijgen de zittende cardiologen de tijd de zaak ten principale aanhangig te maken bij de voltallige kamer van het Scheidingsgerecht. Doen ze dat niet, dan vervalt op die dag het verbod en kan het bestuur het voornemen uitvoeren om cardiologen te benoemen als het dat nodig acht voor de patiëntenzorg. De overweging achter de toewijzing van deze eis is, dat het beleidsvoornemen in strijd is met de pacificatieovereenkomst: zolang er geen financiële regeling is gevonden voor de afkoop van praktijken, kan toelating van meer cardiologen immers de belangen van de zittenden schaden.

J. H.

Hand of Fate in Observation

Dokter Tweehonderdtwintig Travolta gaapte verlegen. Hij wist nu echt niet meer hoe hoe hij het had, maar gapen was gelukkig nog het enige wat bij hem in vertrouwde handen was. Hij deed dat dan ook uitgebreid. Zijn sekretaresse, tot nu toe was zij nog de enige, die voor hem door het vuur ging, was zojuist definitief zwanger vertrokken, onder achterlating van een niet nader te definiëren scheet. Zij was een paar maanden geleden zo'n jonge RUL-arts op verschillende wijzen tegen het lijf gelopen en daarna toch wel flink omgeturnd zo niet verpest. Nu zou ze waarschijnlijk op een of andere alternatieve manier moeder worden. Door problemen gestuurd noemden ze dat daar. Als hij ergens een hekel had aan gekregen, dan was het wèl die oerrechtse universiteit, die onder

invloed van de vertrutting, de woorden modern, alternatief en zo in het vaandel draagt. In het begin leek het nog wel leuk, een begeesterend. Maar na zes jaar was het één bol vertrutting geworden. Zijn gemoed kwam in beweging toen hij bedacht, dat hij net zoals z'n vroegere collega's ook veel beter naar een ander ziekenhuis had kunnen vertrekken. Universiteit noemt zich dat, lulfabriek, zou je eerder zeggen. Rul zei het gewone volk nog fatsoenlijk. Maar hoelang zou dat nog duren?

Definitief was nu toch wel ook de vertrutting geworden, nu eindelijk de enige kritische noot een – gerestaureerde V.V.V.-monument – naam heeft gekregen. Er zijn nu drie observanten: de kloosterlingen, die er in geheime hokken dames van allure op na hielden, de

kunstmatige tumor in de buik van de St. Pieter, waar 's nachts regelmatig vrouwen verkracht worden en nu deze jongste loot. Het einde nadert. Geschrokken in 't midden van 't gemijmer zag hij Hand of Fate's, Henkie en Japi binnenkomen. 'We laten ons voor observatie opnemen in verband met ondefinieerbare hoofdpijn' zeiden ze, zonder bloos en blik.

© Hand of Fate

Akademische Raad eist regeling studiefinanciering

De Akademische Raad weigert minister Pais van advies te dienen over de verhoging van het kollegegeld en de afschaffing van de promesseregeling. De raad vindt dat de minister eerst moet komen met een behoorlijke regeling van de studiefinanciering.

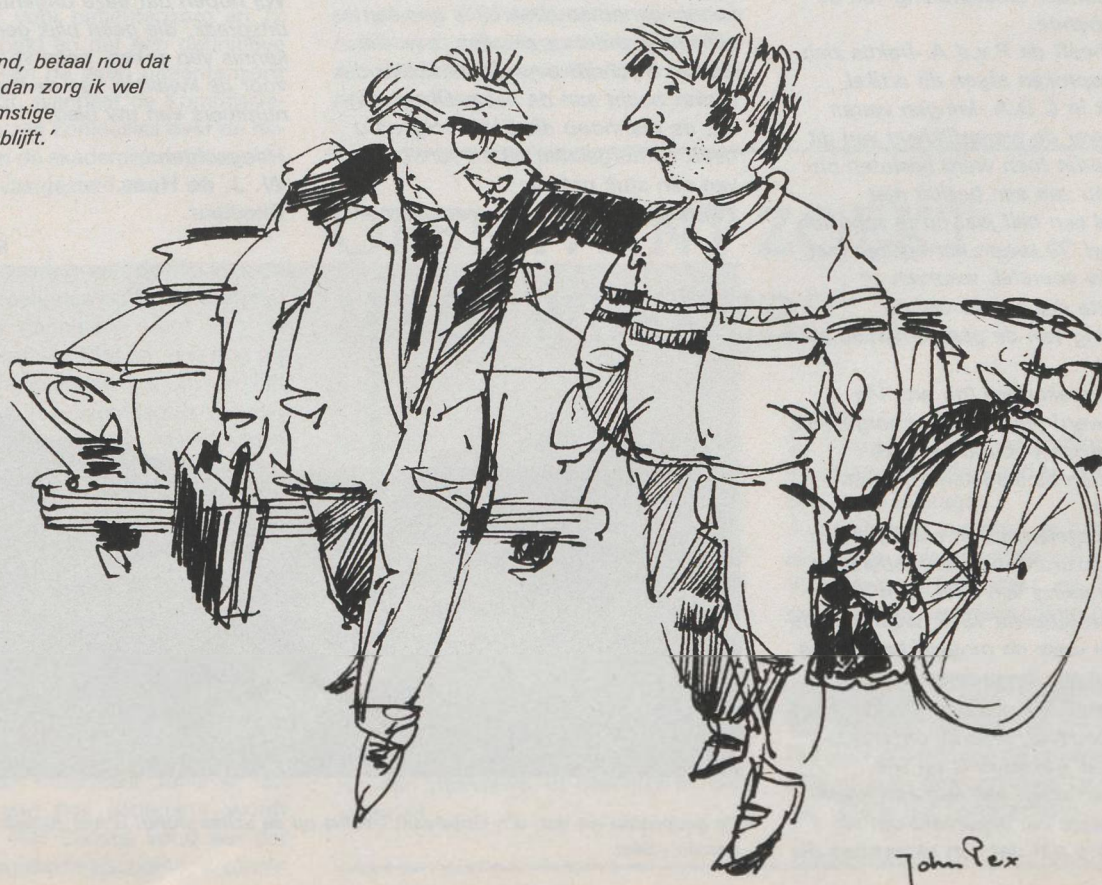
Pais had het advies van de raad nodig omdat hij onder meer van plan is het kollegegeld te verhogen tot 600 gulden. In zijn brief aan de raad noemde hij het *'uit een oogpunt van rechtvaardigheid en billijkheid redelijk'*, dat de student meer bijdraagt in de kosten van zijn studie, nu 's Rijks financiën in een zo benarde positie verkeren. Hij merkt daarbij echter wel op: *'Met nadruk stel ik overigens, dat een verdergaande wijziging van de voorgenomen verhoging van het kollegegeld als uitvloeisel van het begrotingsoverleg met de Tweede Kamer niet dient te worden uitgesloten.'* Daarmee doelt de minister op zijn plan om het kollegegeld te verhogen tot maar liefst 900 gulden. Pais is ten einde raad met die verhoging komen aanzetten nu de kamer zich en

masse gekeerd heeft tegen zijn salarisplan, waarmee hij 265 miljoen uit zijn begroting wilde sparen. Andere departementen dienen hem de nu de helft van dat bedrag toe te schuiven, de andere helft moet hij in zijn eigen, al zwaar geteisterde begroting zien te vinden. Dat hij daarbij denkt aan nog een extra verhoging van het kollegegeld is het top punt van cynisme: als hij een korting op de lang niet slechte onderwijssalarissen niet door de kamer krijgt, wendt hij zich voor een deel van het benodigde bedrag tot de studenten, een groep die niet eens toe is aan het bestaansminimum. Deze handelwijze wordt zo mogelijk nog navranter als hij erbij vertelt dat een behoorlijke regeling van de studiefinanciering in aantocht is. Maar dat verhaal wordt al verteld sinds 1973, toen staatssecretaris Klein erover begon. Nog bij de presentatie van de onderwijsbegroting voor 1981 was Pas erg terughoudend over de studiefinanciering. Ook toen werd de zorgelijke toestand van 's lands financiën als oorzaak van uitstel aangevoerd. In de Akademische Raad werden nog meer oorzaken opgedist:

de minister wil één gelijklopende regeling voor WO- en HBO-studerenden en er zijn maar liefst vier departementen met het ontwerpen van de regeling bezig: Onderwijs & Wetenschappen, Financiën, Justitie en Cultuur, Rekreatie en Maatschappelijk Werk. Dan vraag je alleen maar om vertraging, vond de raad. Ook bij de behandeling van het advies betreffende het nieuwe selectiesysteem dat Pais wil invoeren ter vervanging van de gewogen loting, kreeg de minister nul op rekest. De Akademische Raad keerde zich in zijn geheel tegen het nieuwe plan dat toelating tot numerus fixus laat afhangen van drie elementen: eindexamencijfers, een toelatingsexamen en loting waarbij vrouwen een voorkeursbehandeling krijgen, evenals mannen die de militaire dienstplicht hebben vervuld. Geen enkele delegatie bleek daar iets voor te voelen. Men gaf de voorkeur aan de gewogen loting, op drie instellingen na, die terug wilden naar de ongewogen loting. De raad stond overigens minder afwijzend tegen het idee om vrouwen in positieve zin te diskrimineren bij de loting.

J.H.

'Kop op vriend, betaal nou dat kollegegeld, dan zorg ik wel dat je toekomstige salaris hoog blijft.'

John Rex

Brieven

Geachte redactie,

In het artikel van Frank Schulpen 'Krakers worden in Maastricht in de kriminalisering van de Maastrichtse aantal zaken gesteld die ons inziens korrektie behoeven.

In het overigens uitstekende artikel van Frank Schulpen over de kriminalisering van de Maastrichtse krakers, wordt gesteld dat ook de P.v.d.A.-fractie vóór het anti-kraak-artikel stemde.

Dit is volstrekt onjuist.

Op 14 augustus 1978 behandelde de gemeenteraad de gehele gewijzigde Algemene Politie Verordening. Art. 15 was toen het beruchte Anti-kraak-artikel met een verbod op zowel het betrekken van een leegstaande woning als het verblijven in een leegstaande woning zonder toestemming van de rechthebbende.

Toen al heeft de P.v.d.A.-fractie zich fel uit gesproken tégen dit artikel, maar ook in C.D.A.-kringen waren twijfels over de wenselijkheid van dit artikel, zodat toen werd besloten om het nemen van een besluit met maximaal een half jaar op te schorten. In februari '79 kwam het college met een nieuw voorstel, waarvan zij verwachtte dat het nu wel de instemming van de gemeenteraad zou verkrijgen.

Het anti-kraakartikel (nu art. 14a A.P.V.) werd ongewijzigd voorgesteld, maar daarnaast zouden andere maatregelen de leegstand moeten bestrijden.

Die maatregelen waren enerzijds een leegstandsverordening en anderzijds de herinvoering van Hfst. I en III van de Woonruimtetwet 1947, waardoor de gemeente weer de mogelijkheid kreeg om woningen te vorderen.

Op 6 maart '79 werd het voorstel in de Raad behandeld, waarbij onzerzijds met nadruk gewezen is op alle nadelige effecten van een anti-kraak-artikel. Naast het argument dat wij van mening zijn dat een actiegroep die

strijdt tegen leegstand en speculatie nooit met strafbaarstelling kan worden bestreden en ook niet hoeft te worden bestreden, hebben wij toen al gewezen op het kriminaliseringseffect. En omdat het C.D.A. bij amendement had afgedwongen dat het leegstandsregister niet openbaar zou zijn, hebben wij (inclusief de wethouder) ook tegen de leegstandsverordening en de, vorderingsbevoegdheid gestemd. De P.v.d.A. stemde dus, inclusief haar 2 wethouders, tegen artikel 14A van de Algemene Politieverordening. De praktijk heeft uitgewezen dat de P.v.d.A. met haar opstelling gelijk had.

Namens de P.v.d.A.-fractie,
Geurt Bijnen
Brusselsestraat 76 Maastricht.

Geachte redactie,

Enige tijd geleden zijn wij door een van de redactieleden benaderd over eventuele bezwaren onzerzijds betreffende het gebruik van de naam 'Observant' voor uw informatie- en opinieblad.

Wij hebben toen hierop positief gereageerd.

Een dezer dagen ontvingen wij het eerste nummer van 'Observant' en hebben met interesse van de inhoud kennis genomen. Daarbij is ons één alinea bijzonder opgevallen, t.w. die waarin u schrijft over de betekenis die u niet hecht aan de naam Observant n.l. de puinhoop die ENCI volgens u heeft achtergelaten na de verwoesting van een stuk natuur.

Wij hebben geen enkele probleem met

een andere mening over 'afgravingen' ten behoeve van industrieën of anderszins.

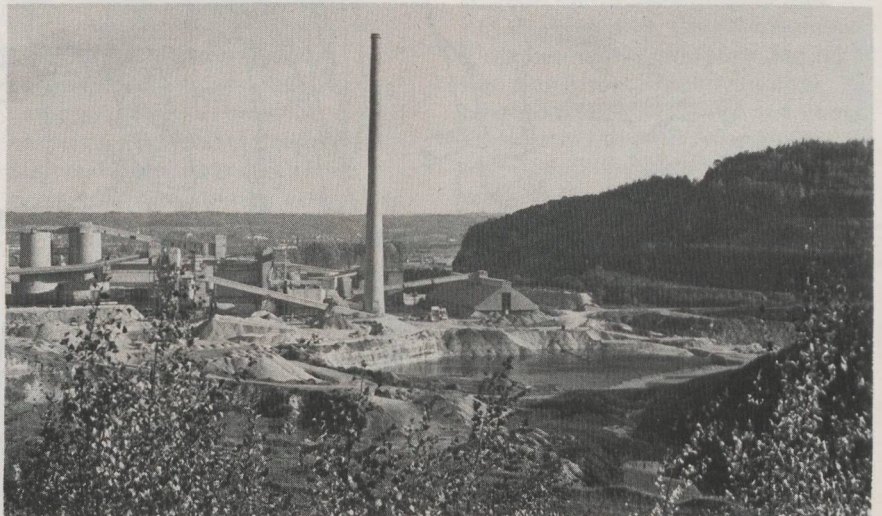
Wij zijn zelfs in deze, vanaf het indienen van de aanvraag, voorstander geweest van een eerlijke maar wel objectieve meningsuiting. Wij verwijzen hiervoor ook naar een gesprek dat wij met de redactie van Maffius hebben gehad, zulks naar aanleiding van een artikel van de Actiegroep Behoud Margratenplateau in Maffius nr. 7 van juli 1979. Wij hebben toen voorgesteld om tot een gezamenlijke publicatie te komen waarin beide standpunten konden worden belicht.

Jammer genoeg was dit voorstel voor de Actiegroep niet aanvaardbaar. Ook zijn wij altijd een 'goede rentmeester' van onze gronden geweest en hebben in het verleden kosten noch moeite gespaard om de afgegraven gebieden voor gebruik als recreatiegebied te herstellen. D'n Observant en het ENCI-bos zijn bij de Maastrichtenaars als zeer positief overgekomen en er wordt een zeer druk gebruik van gemaakt.

Uw uitspraak in het kader van het gebruik van de naam 'Observant' waarbij wij zonder enige aarzeling aan uw verzoek zijn tegemoet getreden, is bij ons bedrijf en bij onze medewerkers als bijzonder telerustellend overgekomen.

Wij hopen dat deze ongenueanceerde uitspraak, die geen blijk geeft van kennis van zaken, geen voorbeeld is voor de kwaliteit van de toekomstige nummers van uw blad.

Hoogachtend,
W. J. de Haas
Directeur.

Zo bedoelden we dat: d'n Observant (rechts op de achtergrond) is niet zomaar uit de lucht komen vallen.

Akkoord over Meerjarenafspraken

Als zich geen nieuwe verrassende ontwikkelingen voordoen zal in de loop van deze maand de Meerjarenafspraken 1981-1985 tussen de RL en het ministerie van Onderwijs worden ondertekend. De Meerjarenafspraken tussen het departement en de afzonderlijke instellingen vormen de basis bij de verdeling van de beschikbare middelen ten behoeve van het Wetenschappelijk Onderwijs. Ieder jaar vindt een bijstelling van de toewijzingen plaats.

Knelpunten in de onderhandelingen waren dit jaar de toewijzing van de manjaren voor onderzoek, de huisvesting in samenhang met de uitbouw van de universiteit en de dierproeven, die op het allerlaatste moment als een volslagen verrassing door de minister ten tonele werden gevoerd.

Het departement had aanvankelijk 22 plaatsen uit de onderzoeksfeer overgeheveld naar de patiëntenzorg in Annadal, omdat men tot de konklusie gekomen was dat de universiteit te royaal in zijn onderzoekskapaciteit zat. Toen het College van Bestuur had kunnen aantonen dat deze korting ten onrechte en tegen eerdere afspraken in was toegepast, werd de betreffende bepaling uit de afspraak geschrapt. Overeengekomen is nu dat de aantallen manjaren patiëntenzorg en onderzoek weer in overeenstemming worden gebracht met de afspraken die daarover deze zomer zijn gemaakt (57 voor patiëntenzorg en 72 voor onderzoek) en dat een definitieve vaststelling van de jaren patiëntenzorg pas geschiedt, wanneer de Kommissie van Campen zijn konklusies over de bekostiging van de akademisering van Annadal heeft vastgesteld.

Huisvesting

Ook de huisvesting van de RL leverde de nodige problemen op bij de vaststelling van de definitieve tekst van de Meerjarenafspraken. Met het ene oog op de uitbreidingsplannen gericht en het andere op de bezuinigingsdrift van het ministerie probeerden de Maastrichtse onderhandelaars zoveel mogelijk garanties uit het vuur te slepen. Zij drongen er daarom op aan dat de bedragen die het ministerie tot 1985 voor de bouwactiviteiten van de RL heeft uitgetrokken in de afspraak zouden worden opgenomen. Maar het ministerie maakte daar bezwaar tegen: dergelijke bedragen worden opgenomen in het Intentioneel Investeringsprogramma, dat samen met de Meerjarenafspraken een element is van het Algemeen Financieel Schema, dat uiteindelijk aan het parlement wordt voorgelegd. Het College vond wel dat het in het investeringsprogramma, waarvan

de modaliteiten nog moeten worden vastgesteld, behoorlijk aan zijn trekken kwam, maar wilde ieder risico vermijden dat het bij beloften bleef en vroeg daarom het totaal van de toezeggingen nog eens te herhalen in de Meerjarenafspraken. De minister wees dat verzoek van de hand. Hij vond het evenmin nodig om af te spreken dat geneeskunde en sociale gezondheidkunde konden rekenen op definitieve oplossingen voor hun huisvesting op Randwyck en niet zouden worden afgescheept met interimoplossingen, zoals die hoogstens voor rechtsgelendheid aanvaard kunnen worden om de start in 1982 niet onmogelijk te maken.

Het maximaal haalbare in de onderhandelingen was tenslotte dat de minister zich bereid toonde *'te garanderen dat de uitvoering van de taken zoals deze zijn verwoord in de Meerjarenafspraken 1981-1985 . . . niet zal worden bedreigd als gevolg van knelpunten die in de huisvestingssituatie van Uw instelling zouden kunnen optreden bij een te late besluitvorming'*.

Vivisectie

Op het moment dat de onderhandelingen over de Meerjarenafspraken zo goed als afgerond waren verscheen 8 oktober op de telexen van de diverse instellingen plotseling het verzoek van de minister om dit beding op te nemen: *'De minister en de instelling, van mening zijnde dat vivisectie zowel ten behoeve van het onderwijs als ten behoeve van het onderzoek tot het uiterste minimum dient te worden beperkt, komen overeen gezamenlijk de invoering van substituten voor de vivisectie te zullen bevorderen en door maximale coördinatie overbodige dierproeven met dieren dan wel het onnodig doden van dieren te zullen voorkomen. De instelling van een dierexperimenten-commissie als bepleit in de Nota inzake de Dierproeven van de minister zal door de instelling worden bevorderd'*.

Pais, die als vegetariër en overtuigd tegenstander van dierproeven door het leven gaat, heeft bij nader inzien wat gas teruggenomen en aangekondigd dat hij ook genoeg zou nemen met de toezegging dat het College van Bestuur zal bevorderen dat vóór 1 januari 1980 een dierexperimenten-commissie wordt ingesteld. Voor tegenstanders van dierproeven een sympathiek gebaar, maar het riekt wel een beetje naar chantage. Overigens heeft het Maastrichtse College onmiddellijk met de gewijzigde tekst van het beding ingestemd.

J. H.

OBSERVANT ZOEKT MEDEWERKERS

Studenten zijn altijd ondervertegenwoordigd geweest in de redactie en in de kolommen van Maffius. Om daarin verandering te brengen en om de aktualiteit beter te kunnen gaan volgen zoekt de redactie van Observant studenten die op free lance-basis aan het blad willen meewerken. Bij voorkeur bestrijken deze medewerkers ieder een eigen gebied als korrespondent. In overleg met de redactie verzorgen zij de verslaggeving van bepaalde gebeurtenissen, houden interviews, of belichten achtergronden.

De financiële tegemoetkoming is redelijk en wordt vastgesteld op basis van de geleverde bijdragen.

Journalistieke ervaring is niet vereist, een ruime belangstelling wél.

Voor begeleiding staat de full time-medewerker van de redactie garant.

observant

Bel voor inlichtingen de redactie (toestel 319) of kom gewoon even langs op kamer 304 in het hoofgebouw.

Amnesty International keert zich tegen de doodstraf

Amnesty International heeft onlangs de strijd aangeboden tegen de doodstraf. Hoe aktueel de discussie over deze elementaire schending van de mensenrechten blijft, is dezer dagen weer eens gebleken, toen Franse rechters kort achter elkaar drie delinkwenten naar de guillotine stuurden. Onderstaand een bijdrage van Peter Heuts ter verheldering van de discussie, zoals Amnesty die op gang wil brengen.

Amnesty International, de wereldwijde organisatie, die vooral bekend is als aanklager van een ieder die de mensenrechten schendt, is ook principieel tegenstander van de doodstraf. De organisatie vindt de doodstraf de meest vergaande, onmenselijke en vernederende straf en voert actie om de afschaffing van de doodstraf overal ter wereld te bereiken.

Al baseert haar radicale standpunt op twee artikelen uit de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, te weten:

Art 3.:

Een ieder heeft recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon.

Art. 5.:

Niemand zal onderworpen worden aan foltering, noch aan wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing.

Wat zijn de argumenten van AI tegen de doodstraf?

(Voor een samenvatting wil ik ook verwijzen naar de verklaring van Stockholm, die voortkomt uit een in december 1977 gehouden internationale conferentie over de doodstraf.)

1 De doodstraf is onherroepelijk en onschuldigen kunnen erdoor getroffen worden.

Bij elk proces bestaat de mogelijkheid, hoe klein misschien ook, dat de uitkomst onjuist is. Deze konstatering maakt de doodstraf, een onherroepelijke maatregel, onaanvaardbaar.

De geschiedenis vertoont voorbeelden van terdoodveroordelingen, waarbij later is gebleken, dat de veroordeelde onschuldig was. In 1978 werd in Florida iemand vrijgelaten, nadat hij al drie maanden in een dodencel had gezeten. Nieuw bewijs had aangetoond, dat de ter dood veroordeelde niet eens in de buurt van het misdrijf was geweest.

2 Er is nooit aangetoond, dat de doodstraf een bijzondere afschrikkende werking zou hebben.

Een van de belangrijkste argumenten die gebruikt worden door voorstanders van de handhaving van de doodstraf is,

dat de doodstraf een bijzondere afschrikwekkende werking zou hebben. Dit argument is gebaseerd op de overtuiging, dat mensen die het voornemen hebben een halsmisdrijf te plegen, hiervan weerhouden worden als zij weten, dat zij daarmee het risico lopen om ter dood gebracht te worden.

Nu is er in de eerste plaats geen bewijs voor de stelling, dat deze afschrikwekkende werking bestaat, maar de kwestie waar het om gaat is, of de eventuele afschrikwekkende werking van de doodstraf groter is dan die van, bijvoorbeeld, een zeer lange of zelfs levenslange gevangenisstraf.

Het effect van straffen en vooral van de doodstraf is heel moeilijk aan te tonen. En het is overigens de taak van de voorstanders om aan te tonen, dat de doodstraf die speciale afschrikwekkende werking heeft, waarin zij geloven. Daar slagen zij vooralsnog niet in.

3 De doodstraf wordt veelvuldig gebruikt als werktuig van onderdrukking tegen opposanten en groeperingen die vanwege hun ras, ethische afkomst of op andere gronden in de samenleving ten achter zijn gesteld.

In meer dan 2000 van de doodvonnis- sen, die vermeld worden in het rapport, dat AI ter voorbereiding van haar internationale doodstraffenactie in september 1979 heeft uitgebracht, ging het om mensen die verdacht werden van politieke activiteiten. In een nog veel groter aantal gevallen vonden, al dan niet in het geheim, executies zonder enige vorm van proces plaats. Naar het totaal aantal slachtoffers dat omkwam om redenen van politieke aard kan men slechts gissen.

Uit onderzoek, gedaan in Florida, naar moorden, gepleegd in de jaren 1973-74, bleek, dat personen die een blanke hadden gedood tien keer meer kans hadden om ter dood veroordeeld te worden dan mensen die een zwarte hadden gedood.

4 De doodstraf is een schending van het recht op leven.

Het recht op leven moet als één van de meest wezenlijke mensenrechten beschouwd worden. Opleggers van de

doodstraf verklaren in feite, dat de persoon, die ze veroordelen, geen medemens meer is: hij wordt absoluut buiten de menselijke samenleving gestoten. Iedere mogelijkheid tot verbetering en tot heropname in de maatschappij wordt uitgesloten.

Het absolutistische karakter van de doodstraf wordt duidelijk bij beschouwing van de schuld van de veroordeelde aan de misdaad die begaan is. In het algemeen is het zeer moeilijk – zo niet onmogelijk – een beoordeling te geven van de mate waarin de omgeving van de dader invloed heeft gehad op het tot stand komen van de misdaad. Echter: de omgeving zal altijd een zekere invloed – hoe gering misschien ook – hebben. Dit betekent niet dat er geen straf opgelegd zou kunnen worden, maar wel dat de uiterste straf, de doodstraf, niet gerechtvaardigd is. Deze absolute straf zou alleen gebruikt kunnen worden als uiterste zekerheid over de absolute schuld van de dader zou kunnen bestaan.

5 De doodstraf is de meest wrede, onmenselijke en vernederende straf.

De terechtstelling kan gepaard gaan met lichamelijke foltering, omdat ze niet alleen onmiddellijk de dood tot gevolg heeft. Elektrokutie bijv. heeft nu en dan tot ernstige brandwonden geleid, terwijl het ook voorkomt, dat de elektrische stroom meermalen moet worden toege- diend om de veroordeelde te doden.

In ieder geval betekent de doodstraf voor de veroordeelde, in de periode die aan de terechtstelling voorafgaat, een vergaande geestelijke marteling. Tot op het laatste moment kan er vaak nog bericht komen van wijziging van het vonnis. Ook als de datum van executie niet van tevoren bekend gemaakt wordt, kan de spanning voor de veroordeelde te veel worden.

Op alle die betrokken zijn bij de veroorde- ling, zoals aanklagers, rechters, jury- leden, artsen en uitvoerders van het vonnis, wordt eveneens een onmenselijk zware last gelegd. De mensen, die moeten uitspreken of de beklagde schuldig is of niet, doen dit in de wetenschap, dat ze over leven en dood beslissen. Ook zij, die het vonnis moeten vol- trekken hebben een verre van benij- denswaardige taak. Dit wordt duidelijk geïllustreerd door het gebruik om aan één van de leden van een vuurpeleton, een losse flodder in plaats van patronen uit te reiken, zodat ieder lid van het pe- leton althans het idee kan hebben, dat zijn schot de veroordeelde niet geraakt heeft.

Peter Heuts, Amnesty International

Hoger onderwijs anno 1990: één geïntegreerd stelsel van wetenschappelijke en beroepsopleidingen

De strikte scheiding tussen Wetenschappelijk Onderwijs en Hoger Beroepsonderwijs moet rond 1990 verdwenen zijn uit het Nederlandse stelsel van Hoger Onderwijs. De twee componenten moeten worden samengevoegd tot één geheel van opleidingen, die flexibel in elkaar passen en een eerste en een tweede fase kennen. Wie tot een van die opleidingen wordt toegelaten kan er zeker van zijn dat hij na vier jaar een diploma op zak heeft. Welk diploma dat zal zijn valt niet met zekerheid te zeggen aan het begin van de studie; dat hangt af van de toetsen en examens die hij tussentijds aflegt. In nu nog geldende begrippen vertaald: Wie pedagogie gaat studeren eindigt misschien als onderwijzer, wie met medicijnen begint, kan als verpleegkundige eindigen.

Het voorstel om te komen tot de opheffing van het onderscheid tussen WO en HBO is afkomstig van een van de zwaarst bemande denktanks die het Hoger Onderwijs ooit heeft gekend: de Commissie Ontwikkeling Hoger Onderwijs, behalve als COHO ook vaak aangeduid als de Commissie-de Moor. Prof. dr. R.A. de Moor, die sociologie doceert aan de Katholieke Hogeschool in Tilburg, heeft de commissie voorgezeten vanaf haar oprichting in 1970. Hij geldt als een van de meest invloedrijke figuren uit het Hoger Onderwijs, niet alleen door zijn voorzitterschap van de COHO, maar ook door zijn voorzitterschap van de de Commissie Open Universiteit en zijn kroonlidmaatschap van de Akademische Raad. Zelfs achter de schermen van de commissie-Polak, die de universitaire bestuursstructuur heeft doorgelicht, was de naam van de Moor niet weg te denken. De Moor heeft zijn bijzonder lage dunk van het Wetenschappelijk Onderwijs nooit onder stoelen of banken gestoken en zijn landgenoten altijd het Angelsaksische model als ideaal voorgehouden. Zijn ideeën over het onderwijs als doelorganisatie met een doelmatig bestuur en een hoog maatschappelijk rendement lopen als een rode draad door het commissierapport. Ook andere onderwijscoördinatoren als Wiegersma en de Groot (de eerste was als adviseur aan de commissie verbonden) hebben uitgebreid de gelegenheid gekregen om hun stokpaardjes te berijden. Vandaar dat het in het rapport wemelt van begrippen als expeditiemodel, studiepuntenstelsel en ingangselectie.

Doelen

Om te beginnen krijgt het Hoger Onder-

Prof. dr. R. A. de Moor.

wijs doelen mee: het moet opleidingen verzorgen die bekwame beroepsbeoefenaars afleveren, die ook kunnen bijdragen tot een deskundige deelneming aan het maatschappelijk leven buiten het beroep; het moet *de cultuur, waaronder de wetenschap*, bevorderen, de mogelijkheden van persoonlijke ontplooiing verruimen en bijdragen tot de vernieuwing van de maatschappij.

Het stelsel dat die doelen tracht te verwezenlijken moet flexibel zijn en iedereen een kans geven om zijn mogelijkheden te verbeteren. Als we aannemen dat daarvoor veel belangstelling bestaat, kan gezien de hoge kosten de cursusduur voor de eerste fase niet langer zijn dan vier jaar. Waar mogelijk moet dat drie jaar worden. Commissielid De Groot heeft in een minderheidsstandpunt zelfs drie jaar als regel

voor de cursusduur van de eerste fase gesteld. De tweede fase mag dan van De Groot twee jaren duren in plaats van één jaar zoals de voorstanders van de vierjarige eerste fase bepleiten.

De Moor maakt een duidelijk onderscheid tussen regulier onderwijs en open onderwijs. Het eerste is ongeveer wat we nu gewend zijn: dagonderwijs in aansluiting op het middelbare schooldiploma. Open onderwijs moet voor iedereen, ongeacht zijn diploma, toegankelijk zijn, met name voor volwassenen, die naast hun werk willen studeren om hun positie te verbeteren.

Het Hoger Onderwijs zal worden ondergebracht in universiteiten en akademies. Het verschil tussen de twee is dat de universiteit tweede fase-opleidingen verzorgt en de academie niet. Omdat de onderzoekopleidingen alleen in de tweede fase plaatsvinden, betekent dat ook praktisch alleen aan de universiteiten onderzoek wordt verricht. De commissie bepleit samenvoeging van de bestaande HBO-instellingen *en uitbreiding van de kleine universitaire instellingen, althans voor verkleining van de grote instellingen ten profijte van de kleine universiteiten*. Maastricht zou dus op rozen zitten als de voorstellen werkelijkheid worden.

Toelating

Wie wil worden toegelaten tot het reguliere Hoger Onderwijs (dus niet tot het Open Onderwijs) moet behoorlijk beslagen ten ijs komen, vindt de commissie. In elk geval is een in vijf jaar behaald HAVO-diploma, dat nu nog voldoende is voor toelating tot het HBO, absoluut onvoldoende. HAVO-leerlingen zouden dus nog een extra voorbereidend jaartje aan hun studie moeten plakken. (Een pleidooi voor een zesjarige HAVO is onlangs ook gehouden door de voorzitter van de HBO-raad, dr. Th. Stoeltinga). *Alleen met een gedegen vooropleiding zal het mogelijk zijn om het expeditiemodel zonder al te veel concessies aan de kwaliteit te hanteren*. Maar wie een HAVO-plus- of een VWO-diploma op zak heeft, kan geen recht op toelating tot het Hoger Onderwijs doen gelden. Wie er binnen komt bepaalt de instelling zelf, al staat wel voorop dat zij het aantal beschikbare plaatsen moet vullen. Kennelijk verwachten de Moor c.s. een zekere *rivaliteit* tussen de instellingen onderling, met als resultaat dat de ene hoger staat aangeschreven dan de andere. De instellingen mogen zelf hun selectienormen stellen. Daarbij letten zij niet alleen op voorkennis en vaardigheden, maar ook op het leervermogen van toekomstige student. Ook op de toelating tot de tweede fase kan men geen recht doen gelden.

Kursusduur = inschrijvingsduur

De vierjarige cursus moet – behoudens uitzonderingen – in vier jaar doorlopen worden. Deze regel is essentieel in de voorstellen van de Moor. Je mikt in het begin op het hoogste doel, maar als je onderweg een belangrijke misstap maakt, kom je onverbiddeijk een trapje lager terecht. 'N jaartje overdoen is er niet bij, evenmin als het advies om te vertrekken (als je tenminste je kontraktverplichtingen nakomt). *Wie toegelaten wordt tot het Hoger Onderwijs krijgt als het ware de garantie dat hij in elk geval de gemakkelijkste studie kan volgen.* De diploma's die aan het eind van de rit klaar liggen zijn allemaal gelijklopend, of het nu de bekroning is van een wetenschappelijk of professioneel gerichte opleiding. In de loop van de studie moeten studiepunten worden verzameld, waaruit de begeleiders direkt kunnen aflezen of een bepaalde student in de versukkeling dreigt te raken. De normstudent van de Moor moet zijn benodigde 170 punten bijeen kunnen krijgen met 1700 uur studeren per jaar (dat is 40 uur per week all in of 6800 uren voor de hele studie van 4 jaar). In de Verenigde Staten bestaat een soortgelijke credit-point systeem. Een in te stellen 'Commissie voor Graden en Diploma's' zou tot taak moeten krijgen de onderwijsprogramma's, voorgelegde programma's te beoordelen en de kwaliteit ervan te evalueren.

Het wetenschappelijk onderzoek

Een van de voornaamste redenen waarom de Moor zich zo fel kant tegen het huidige Wetenschappelijk Onderwijs is, dat in zijn ogen het rendement van het wetenschappelijk onderzoek, waar zoveel tijd en geld in wordt gestoken, zo bedroevend laag is. Vandaar dat hij radikaal wil afrekenen met de dubbelrol die universitaire medewerkers thans vervullen als docent en als onderzoeker. *De kommissie onderschrijft het belang van de eenheid van onderwijs en onderzoek, maar wil die uitdrukkelijk niet tot een dogma verheffen.* Het is maar al te vaak zo, dat werknemers die toch voor een belangrijk deel van hun tijd zijn aangesteld om wetenschappelijk onderzoek te verrichten, bitter weinig publiceren, verzucht de Moor. *Slechts een deel van houdt zich bezig met onderzoek 'in de volle zin van het woord'.* De kommissie stelt voor alle docenten in het Hoger Onderwijs, zowel in de eerste als in de tweede fase, *in principe uitsluitend voor onderwijstaken aan te stellen.* Maar zij krijgen stuk voor stuk de kans mee te dingen naar de (schaarse) middelen die gereserveerd zijn voor onderzoek. De docent dient daartoe een onderzoeks-

voorstel in, dat, als het wordt goedgekeurd, hem recht geeft op een gedeeltelijke vrijstelling van zijn onderwijstaak. Over kleine projekten kan de instelling zelf beslissen, grote projekten lopen via ZWO. Het onderzoek zal natuurlijk voor een groot deel terecht komen bij de specifieke onderzoeksopleidingen in de tweede fase, maar dat neemt niet weg dat ook in de eerste iedereen een kans krijgt.

Studie

Dat de docent een 100%-onderwijsaanstelling krijgt wil nog niet zeggen dat hij geen tijd overhoudt voor zijn studie. Om de ontwikkelingen op zijn vakgebied bij te houden, wordt zijn onderwijstaak enigszins verlicht. Typerend voor het detaillisme van de Moor en de zijnen is, dat zij voorstellen de docent twee maanden per jaar vrijaf te geven voor vakantie én voor studie en onderzoek. Daarenboven geldt dat 20% van de werktijd mag worden besteed aan studie. Over het wetenschappelijk karakter van de eerste fase, die door voorstanders van de tweefasenstructuur met zoveel verve wordt verdedigd, heeft de Moor nog een aardige domper in petto. Op pagina 198 van het rapport wordt onomwonden gezegd: *'In opleidingen met een cursusduur van vier jaar kunnen studenten wel de kennis verwerven*

en de vaardigheden leren die nodig zijn voor het merendeel van de hogere maatschappelijke functies die zij zullen gaan vervullen, als regel moet deze cursusduur echter te kort worden geacht om zelfstandig onderzoek te verrichten.

Personeelsbeleid

De integratie van WO en HBO vereist een geïntegreerde rechtspositieregeling, merkt de commissie op. De regeling die nu geldt in het WO zal daarbij de leidraad vormen. Alle docenten worden in dezelfde rang aangesteld en komen in het algemeen, zoals nu in het HBO gebruikelijk is, terecht in een lange schaal die eindigt bij het eindpunt van de huidige schaal 148. Iemand met lichtere onderwijstaken komt in een kortere schaal, eindigt dus lager. Wie hogerop wil heeft dat zelf in de hand. Hij kan zijn heil zoeken in beheers- en bestuurswerk om in een hogere eindschaal te komen, maar extra-vlijt wordt pas echt lonend als de docent aanmerkelijke wetenschappelijke prestaties levert. In dat geval kan hij het tot hoogleraar brengen. Hij zit dan in schaal 152, maar kan nóg hoger als behoefte bestaat recht te doen *'aan uitzonderlijke persoonlijke kwaliteiten, functie-eisen en marktsituaties.'*

Jacques Herraets

Onderwijs in Taakgerichte Groepen

In augustus is een Aula-pocket verschenen, geschreven door onze medewerkers H. Schmidt en P. Bouhuijs onder de titel 'Onderwijs in taakgerichte groepen'. Dit boek maakt deel uit van de reeks 'Onderwijskundige Informatie voor het Hoger Onderwijs', opgezet om te bevorderen 'dat onderwijskundige informatie op het terrein van het Hogere Onderwijs ter beschikking komt van een zo groot mogelijke groep van gebruikers'.

Schmidt en Bouhuijs gaan uit van de ervaringen die met onderwijs in taakgerichte groepen zijn opgedaan aan de Medische Faculteit in Maastricht. Ze stellen in hun inleiding dat het hun zinvol voorkomt deze ervaringen ter beschikking te stellen aan een groter publiek.

Het boek behandelt voornamelijk drie factoren die het functioneren van onderwijsgroepen in belangrijke mate be-

palen: de aard van de taken die aan de groep als vertrekpunt voor het leren worden voorgelgd; de wijze waarop in de groep aan die taken gewerkt kan worden en de rol van de docent in dit type onderwijs. Daarnaast wordt ruime aandacht gegeven aan overwegingen die kunnen leiden tot de keuze voor taakgericht groepsonderwijs en er is een hoofdstuk dat een groot aantal oefeningen bevat die gebruikt kunnen worden bij de introductie van docenten en studenten in deze onderwijsvorm.

Het is verheugend, dat Schmidt en Bouhuijs aldus de uitgangspunten, de werkwijze en de ervaringen van het Maastrichtse onderwijsstelsel, overzichtelijk en prettig leesbaar hebben geordend en ze daardoor voor een grote publiek bereikbaar hebben gemaakt. Het zou verplichte literatuur moeten zijn voor iedere student en iedere medewerker van de R.L.

J.O.

Bibliotheek zonder boeken in Bonnefantencomplex

De universiteitsbibliotheek begint zich al behoorlijk thuis te voelen in zijn nieuwe onderkomen, het Bonnefantencomplex, ook al ontbreekt datgene dat van een bibliotheek een echte bibliotheek maakt: boeken. Het uitleenbestand, voorzover dat niet op de afdelingsbibliotheken staat, heeft zijn beheerders nog niet kunnen volgen en blijft nog even achter in het hoofdgebouw, totdat het boekenmagazijn in Bonnefantencomplex klaar is.

van de paters Jezuïeten, destijds samen met het Hoofdgebouw overgenomen, blijft opgeslagen in het Hoofdgebouw. Helaas is deze unieke bibliotheek van maar liefst 200.000 banden die vooral betrekking hebben op filosofie, geschiedenis en letterkunde, tamelijk ontoegankelijk voor wetenschappelijk gebruik, omdat er alleen een alfabetische catalogus van bestaat.

Volgens het hoofd van de universiteitsbibliotheek, dr. Joop van Dijk, zou het een gigantisch karwei zijn daar een systematische catalogus voor te maken:

Voorlopig is de bibliotheek druk bezig zijn eigen achterstand (gevolg van de verhuizing) in het verwerken van boeken in te lopen. Dat is inmiddels zo goed als afgerond; Alle titelbeschrijvingen zijn in de computer opgeslagen. De Maastrichtse bibliotheek is aangesloten bij het PICA-project, dat alle aangesloten bibliotheken in staat stelt van elkaars gegevens gebruik te maken, zodat het binnenkort niet meer hoeft voor te komen dat een en dezelfde titel op meerdere plaatsen tegelijk wordt beschreven. Van deze vorm van automatisering merkt de gebruiker niet veel. Een andere vorm van automatisering biedt hem daarentegen een bijna onoverzienbare hoeveelheid gegevens, vooral artikelen in tijdschriften.

De afdeling Wetenschappelijke Informatie en Documentatie beschikt nu over twee computerterminals die wereldwijd toegang verschaffen tot tijdschriftenliteratuur op alle mogelijke vakgebieden. De mogelijkheden van deze vorm van dienstverlening zijn sinds kort nog verder uitgebreid.

JH

Bibliothecaris Joop van Dijk in een van de talloze uithoekjes van het Bonnefantencomplex.

Vermoedelijk kan de inrichting van het boekenmagazijn eind november beginnen. In de voormalige kapel van Bonnefantencomplex (dat vroeger een nonnenklooster was) worden dan stalen stellingen aangebracht, die te zijner tijd, als een definitief onderkomen is gevonden, zonder beschadiging van het gebouw kunnen worden verwijderd. Tegen Kerstmis kan dan het boekenbestand, dat sinds het begin in 1974 is opgelopen tot zo'n 40.000 banden, worden overgehuisd. Met die verhuizing zal een einde komen aan het ongerief dat de gescheiden huisvesting van bureaus en boeken met zich meebrengt. Wie nu een boek wil lenen moet het eerst aanvragen bij de uitleenbalie en vervolgens een dag wachten tot het uit het Hoofdgebouw is overgebracht naar Bonnefantencomplex. Wie heel erg om een boek verlegen zit kan desnoods zelf naar het magazijn lopen om het op te halen.

De zeer omvangrijke boekenkollektie

'Als je berekent dat je voor het verwerken van duizend banden één manjaar nodig hebt, dan zou je voor de Jezuïetenbibliotheek tot het jaar 2000 twintig man aan het werk moeten hebben.' Samen met de bibliotheek heeft ook het Studielandschap zijn intrek in Bonnefantencomplex genomen, waar het nu beschikt over een riante en fraaie ruimte die met zijn gangetjes, hoekjes en zolders de benaming eer aandoet.

Voor Joop van Dijk is het een gelukkige zaak dat de bibliotheek en het Studielandschap nu één geheel kunnen vormen. Met minder tevredenheid praat hij over de frekwente verdwijning van boeken, die hij met veel goede wil wijt aan slordigheid en vergeetachtigheid van de gebruikers. Daarom ziet hij zich genoodzaakt een detectiesysteem in te voeren, zoals dat bij C & A bestaat. Wie dus een boek meeneemt zonder dat bij de balie te laten inschrijven, wordt door een alarmbel teruggedroepen.

De historie van het Bonnefantencomplex

(ingezonden door Ruud Mestrom)

De verhuizing van de bibliotheek (en binnenkort van het studielandschap) naar het Bonnefantencomplex was voor mij aanleiding om me wat te verdiepen in de geschiedenis van dit historische gebouw. Wellicht is het voor anderen ook interessant hier kennis van te nemen; vandaar deze geschiedenis in zeer kort bestek.

De eerste bestemming van het gebouwcomplex was klooster van de Sepulchrinessen van het H. Graf. Deze vrouwenorde is ontstaan in de 15e eeuw en legde zich toe op het verleden van gastvrijheid aan pelgrims, het geven van onderwijs en het opvoeden van de jeugd.

De zusters worden ook genoemd 'Les Bons Enfants' naar hun klooster in Luik, dat zo heette: dit klooster had deze naam weer te danken aan de 'Broeders des Gemenen Levens' die het eerder bezeten hadden en die wegens hun onderwijs aan kinderen deze bijnaam verdiend hadden. De Maastrichtenaren verbasterden dit tot 'Bonnefanten' welke naam tot op heden voortleeft.

In juli 1627 trokken de eerste zeven zusters in het klooster, dat nieuw was gebouwd op de plek waar voordien het kasteel 'de Munt' stond van de graaf van Vroenhof. Het klooster had zijn eigen bakkerij en brouwerij; het bood plaats aan 35 kloosterlingen; verder waren er ruimtes voor kostdames en voor onderwijs aan kinderen.

In januari 1672 werd het klooster driemaal door brand getroffen; bij de hevige bombardementen van de Fransen in 1673 had het eveneens te lijden van schade. Tijdens de Oostenrijkse Successieoorlog werden in 1748 keizerlijke troepen in het klooster ingekwartierd voor drie weken. Tengevolge van de Franse Revolutie kwam er een eind aan het verblijf van de 'Bonnefanten' in Maastricht: begin 1798 verlieten de nog aanwezige 26 zusters het klooster. De gebouwen werden tot kazerne ingericht

en zijn dat heel lang gebleven. Van 1952 tot 1979 diende het tot museum, nadat het in twee fasen gerestaureerd was: eerst van 1948 tot 1952, daarna van 1968 tot 1972.

De kerk zoals wij die kennen is de opvolgster van een kleinere kapel en werd gebouwd door de Maastrichtse architect Gilles Doyen van 1686 tot 1709/1710. Het chronogram boven de deur van de kerk herinnert aan dat jaar en aan de naam Sepulchrinessen; het luidt:

'erlt sepVLChro DoMInl gLorla'
(het graf van de Heer al glorie toekomen)

Dit is een excellent chronogram dat wil zeggen elk woord bevat minstens één letter die als Romeins cijfer meetelt; wanneer we de cijfers in dit chronogram samen tellen komen we tot het jaartal 1709. Het verschijnsel chronogram is ontstaan omstreeks 1200; men spreekt ook wel van chronicon, incarnatie of jaar(tal)vers.

Ter gelegenheid van de verhuizing van de bibliotheek en de functieverandering van het gebouw, heb ik een tweetal chronogrammen gemaakt:

*'anthaC bonl Infantes seV pII
Liberl,
nVnC Librl MeDICI Laete serVantVr'
Vroeger waren (hier) Bonnefanten of
goede kinderen, nu worden er
medische boeken bewaard op
gelukkige wijze.
(1980)*

en:

*'blbLlItheCa VnIVerslAtlS
LIMbVrgensls DeCVs traleCtl et
regnl floreat'
De bibliotheek van de universiteit van
Limburg, een sieraad voor Maastricht
en het (hele) Rijk, moge bloeien!
(1980)*

Het zou mooi zijn de rijke traditie van het chronogram voort te zetten door deze jaartalverzen in duurzaam materiaal aan het Bonnefantencomplex aan te brengen. Overigens kan men aan meer dan 20 Maastrichtse huizen chronogrammen aantreffen. Misschien een aardig idee voor een speurtocht, om ze eens allemaal op te sporen!!

Ruud Mestrom.

Eindevaluatie en het onderwijsexperiment

Er is de afgelopen maanden erg veel gesproken over eindevaluatie. In veel gevallen hebben die woorden niets aan de loop der gebeurtenissen kunnen veranderen. Het belangrijkste effect van al dit gepraat lijkt op dit moment te zijn dat iedereen weet wie het hier nu voor het zeggen heeft. (Juist ja, SRC).

Op deze plaats wil ik niet wéér feiten, argumenten, beschuldigingen, aandragen. Wel zou ik de huidige 6de, 5de en ook al de jongerejaarsstudenten willen toeschreeuwen: Zorg dat jullie een eindevaluatie krijgen die in overeenstemming is met de basisfilosofie, en die voldoet aan redelijke eisen voor wat betreft interpreteerbaarheid, en betrouwbaarheid. Zorg daarvoor en doe het desnoods met echt harde middelen. Laat je niet door woorden op een dwaalspoor brengen of in slaap sussen, maar eis van iedereen die een mondelinge belofte doet dat hij die binnen een korte tijd schriftelijk bevestigt, en zorg dat alle belangrijke zaken in een duidelijke uitspraak van de ertoe bevoegde instantie in een officieel stuk geregeld worden.

Nu wil ik graag overstappen naar een punt dat m.i. van veel belang is en in de hele verhitte discussie over de eindevaluatie niet aan de orde is geweest! Het begrip eindevaluatie is op schrome-

lijke wijze vernauwd tot het basisarts-examen. Het BAE, een in het wezen van het Maastrichtse onderwijssysteem lichaamsvreemd element, is de plaats gaan innemen van een proces, de **eindevaluatie**, die bedoeld was om:

- Te meten wat studenten na 6 jaar weten en kunnen, **en aan de hand daarvan mogelijkheid te bieden tot correctie.**

- Te achterhalen wat nu de rol is geweest van de typische Maastrichtse onderwijsaanpak bij het opdoen van deze kennis en vaardigheden.

- Te achterhalen of de belangrijkste principes waarvoor destijds gekozen is, aan de verwachtingen voldoen, eventueel afgeschaft, bijgesteld of op een andere manier toegepast moeten worden. Het zal duidelijk zijn dat dit hele proces meer tijd vergt dan drie ochtenden. Er was oorspronkelijk dan ook ongeveer een half jaar voor uitgetrokken!!

Wat er nu gebeurt, is een eenmalige,

kortstondige poging te meten wat studenten weten en kunnen. **Hoe het Maastrichtse onderwijssysteem heeft gefunctioneerd, heeft geen mens zich afvraagd!!!**

Of het werken in groepen zinvol, of het vermijden van colleges een voordeel is, of het werken in thematische blokken beter werkt, of de vroege praktijkcontacten zin hebben, hoe het 'onderwijs' in de kliniek heeft bijgedragen tot het eindresultaat, of keuzeonderwijs nut heeft en hoe het eventueel zou kunnen functioneren, of het skillslab zinnig werk levert, deze en vele andere vragen, **er is geen mens die in de antwoorden geïnteresseerd is!!**

Als dat zo is dan denk ik dat de medische faculteit van de RL zoals haar bestaansreden in de wet omschreven is, gewoon geen recht van bestaan meer heeft!

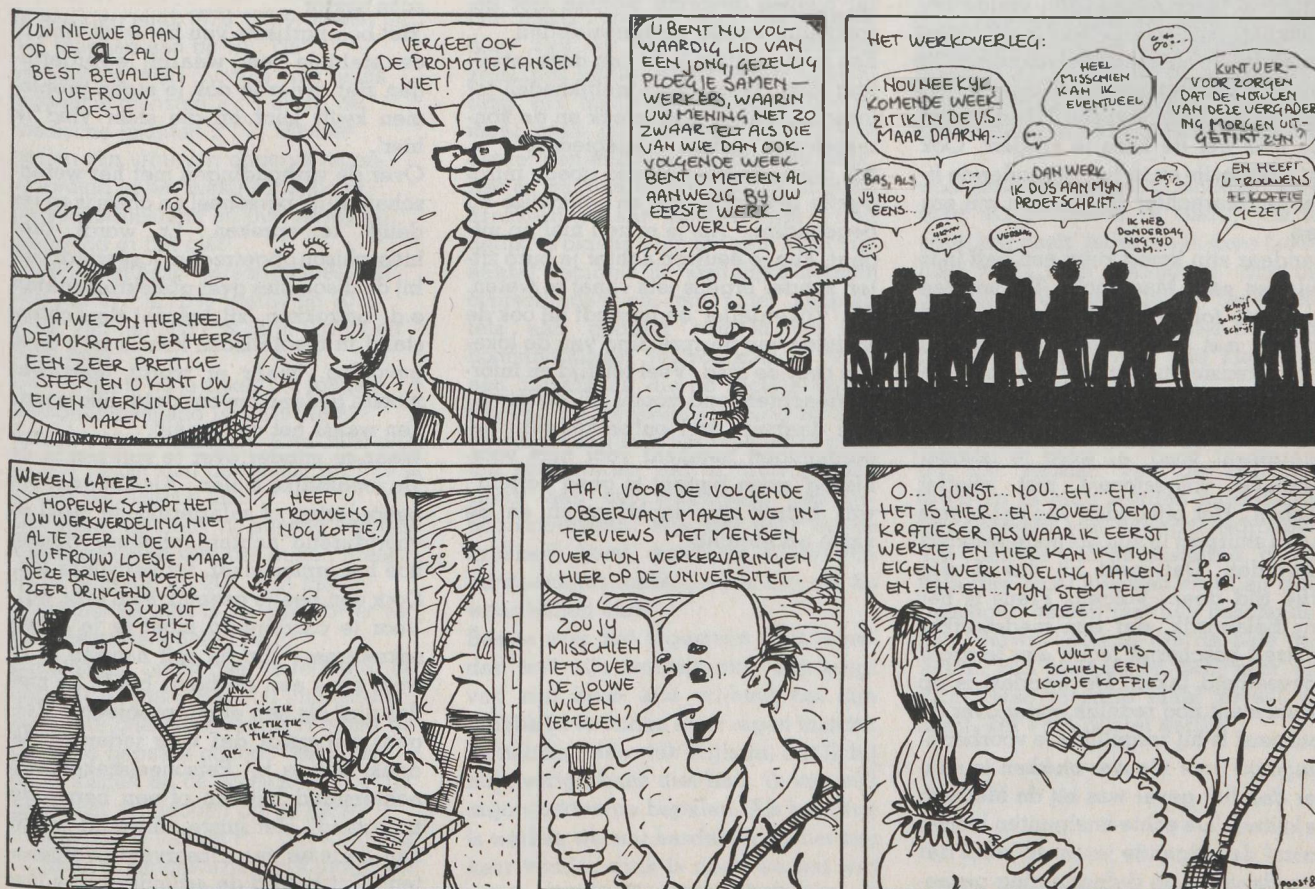
Ik hoop dat ik als onlangs in Maastricht afgestudeerde basisarts binnenkort een dik pak vragen-formulieren toegestuurd krijg van een geïnteresseerde faculteit die wil weten hoe haar kernideeën nu in de praktijk gefunctioneerd hebben.

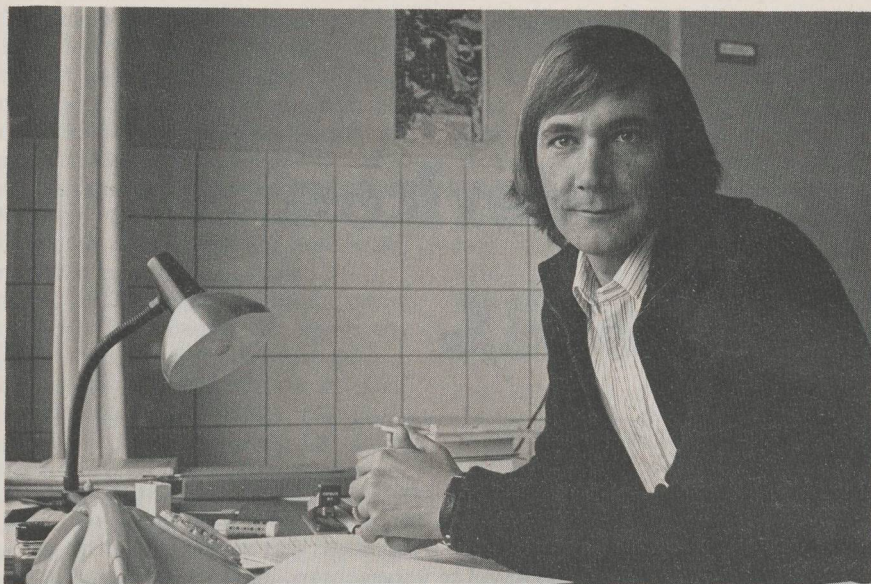
Pierre Pasmans (Ex 6de jaars student).

Leven en Werken aan de RL

In haar zesjarig bestaan is de Rijksuniversiteit Limburg uitgegroeid tot een gemeenschap van ± 725 personeelsleden en 515 studenten. De snelle groei geeft de eerste generatie vaak het gevoel dat de intieme sfeer van het eerste uur plaats maakt voor koele onpersoonlijke bureaucratiesering, terwijl de tweede generatie vaak klaagt over amateurisme en groeistruipen. Bij de sfeerverandering speelt onmiskenbaar nog een andere faktor een rol: de universiteit begint op veel plaatsen vol te raken en de bewegingsruimte die er nog wordt bedreigd door bezuinigingsmaatregelen van de overheid. Om de werksfeer binnen de instelling te peilen trokken vier redacteuren van Observant, Edith Goppel, Kees Ruissen. Els Schoenmakers en Kees

Schröer er op uit om twaalf willekeurige studenten en medewerkers te laten praten over hun dagelijkse voldoeningen en frustraties. Dat tevredenheid troef blijkt, was wel te verwachten. Je werk of je studie is een flink stuk van je leven, je spuwt daar niet zo maar je gal over, of het moet zijn dat je toch van plan was te vertrekken na de zoveelste onrechtvaardige behandeling door je baas of studie leider. Tussen de regels door zijn er toch enkele treffende grieven te beluisteren, zoals de grote ongelijkheid tussen wetenschappelijk en niet-wetenschappelijk personeel, de grote inkomensverschillen bij gelijke inspanning of het verloren gaan van persoonlijke kontakten.

Frans Nijhuis, Algemene Faculteit

Frans Nijhuis, psycholoog. 'De reden dat ik hier ben komen werken is mijn interesse in de relatie tussen arbeid en de geestelijke en lichamelijke gezondheidssituatie waarin mensen verkeren. Met name bij groepen, die in de verdrukking zitten als WAO'ers, lager geschoolde werkers. Bij mijn vorige trekking - het FNV - deed ik veel kennis en ervaring op dit terrein op, zonder aan systematisering en diepgaand onderzoek toe te komen. Ik hoop daartoe hier wel de kans te krijgen'. Ook het onderwijs en in het bijzonder de filosofie daarachter bij spreken mij erg aan.

Vandaar zijn komst ruim een half jaar geleden naar Maastricht. Tot nog toe heeft hij tot zijn spijt weinig direct contact met de studenten gehad. Wel is hij intensief in planningsgroepen bezig geweest. 'Ik heb daarbij ruimte gehad op aspecten in te gaan, die ik erg interessant vond, al word je langzamerhand volgestouwd met allerlei klussen'. Het bijhouden van vak kennis is een sluitpost in zijn normale werktijd geworden. Dat moet hij dus in zijn vrije tijd doen. Volgens Frans is het erg belangrijk, dat een medewerker zichzelf beschermt tegen een te grote hoeveelheid taken. De werklast is op dit moment nog redelijk, maar over de toekomst is hij zorgelijk. De voorbereidingstijd voor nieuwe blokken is minder dan het geval was bij de Medisch Faculteit. 'De echte knelpunten komen vooral de volgende jaren. Ik vrees dat er zodanig in de tijdnormering gesne-

den gaat worden, dat het niet meer zeker is, of de kwaliteit van het onderwijs wel gehandhaafd kan worden. Het betekent ook zeer harde eisen aan de efficiëntie met name volgend jaar zullen oude planningsgroepen herbenoemd moeten worden en een dertiental nieuwe gevormd worden met betrekkelijk weinig personeelsleden.

Een heel prettige kant van deze instelling vindt Frans de mogelijkheden tot interdisciplinair onderzoek en de contacten met andere vakgebieden.

Als gemis ervaart hij een goede introductie in organisatie en werkwijze en begeleiding. Als je er zelf niet op uitgaat, kun je eeuwen achter je buro zitten zonder ergens iets vanaf te weten. Als 'Vijverdaller' ondervindt hij ook de nadelen van de spreiding van de lokaties over de stad. Veel reistijd en informatieachterstand noemt hij als gevolgen daarvan. Het ontbreken van beoordelingen betekent voor hem vooralsnog 'geen bericht is goed bericht', wat betreft zijn functioneren en de vaste aanstelling.

José van der Gaar,

analiste Immunologie

José werkt vanaf 1975 - 'het bevalt me hier prima' - bij de universiteit. Ze maakt dus deel uit van de 'ouwe hap' met de nodige nostalgische gevoelens van weleer. 'In het begin was er regelmatig een borrel, waar je andere mensen ontmoette, je kende iedereen. Je stapte met je probleempje veel gemakkelijker bij andere groepen binnen'.

Dat is nu voorbij; 'met de groei van de universiteit is de sfeer een beetje verziekt'. Nu is er een soort drempelvrees. Je kent de meeste mensen dan ook niet. Erg aantrekkelijk is de grote mate van vrijheid die ze ondervindt en de contacten met collega's. Je bepaalt zelf je werktijden en hoe je je werk organiseert. 'Met de collega's praat je niet alleen over koetjes en kalfjes, maar ook over hoe het thuis gaat en over je eigen stemmingen.

Heel anders waren haar ervaringen tijdens een stage bij de DSM waar ze het gevoel had een 'naamnummer' te zijn. 'Toen ik van school afkwam wilde ik koste wat het kost niet de in de chemische sektor'.

'Het belangrijkste van het werk vind ik een stabiele sfeer, waarbij je vorderingen ziet, waar je ook je eigen problemen kwijt kunt en die sfeer vind ik hier'.

Over de verhoudingen met het wetenschappelijk personeel en chefs is ze redelijk te spreken. Er wordt niet hiërarchisch opgetreden. José wordt ook bij de discussies over projectresultaten e.d. betrokken, zij het dat de achterstand in theoretische kennis zich doet gevoelen, 'maar er wordt heus wel moeite gedaan om ons duidelijk te maken waar het om draait'.

Waar ze minder over te spreken is, is 'de ambtelijke molen'. Als het gaat om bevordering of salariëring; je moet er voortdurend achteraanhollen, vragen hoe het ermee staat, tot vervelens toe. Door een beetje gezanik kom je er wel. Voor je carrièrelijn moet je je eigen secretaresse zijn en zelf nagaan of je weer eens aan de beurt bent'. Ze ziet dat niet als een eigen probleem. 'Volgens mij geldt dat voor iedereen. Ik denk, dat ze bij Personeelszaken een achterstand hebben of een bepaalde traagheid'. Het juiste antwoord wordt aan de lezer van Observant overgelaten. Wat betreft de arbeidsomstandig-

heden voelt ze zich betrekkelijk veilig. Waar ze zich vooral druk over maakt is het ontbreken van een duidelijke organisatie, als er iets misgaat met bijvoorbeeld het gesjouw met gasflessen.

Ze werkt zelf met radioactief materiaal en giftige stoffen. Voor het eerste draagt men op het lab blauwe badges om radioactiviteit te meten - 'dat is wel achteraf'. - Het Biomedisch Centrum vindt José een prettige werkruimte, alhoewel ze raar aankijkt tegen de bijgebouwde kantoren, die een saaie aanblik hebben met veel nieuwe onbekende mensen. Maar een nieuwe borrel komt eraan.

Uit het Sociaal Jaarverslag 1979

Het personeelsbestand van de RL groeide in 1979 tot 634 leden. Er kwamen 194 mensen bij en er gingen er 89 weg. Voor 61 vacatures werd een advertentie geplaatst. Daarop kwamen 1719 sollicitatiebrieven binnen. Bovendien solliciteerden 363 personen spontaan (dat wil zeggen niet naar aanleiding van een advertentie).

Van de sollicitanten die op een advertentie reageerden, kwam 59% uit de regio, van de aangestelden 50%. Er werkten eind 1979 193 vrouwen en 441 mannen aan de RL. De verhouding man : vrouw was bij de algemene diensten 2 : 1 en bij de medische fakulteit 5 : 2. Relatief gezien zijn vrouwen ondervertegenwoordigd in het wetenschappelijk personeelsbestand en oververtegenwoordigd in het niet-wetenschappelijk personeelsbestand: van het WP is 20% vrouw en 80% man, van het NWP is 50% vrouw en 50% man.

De RL heeft bijna zeker het jongste personeelsbestand van alle Nederlandse WO-instellingen. Eind 1979 was 31,6% jonger dan dertig jaar en 71,7% jonger dan veertig jaar.

Opvallend was ook de stijging van het aantal medewerkers dat buiten Maas-tricht woonde tot 200. Een niet onaanzienlijk deel is als slachtoffer van de ingestorte woningmarkt gedwongen op en neer te reizen of in pension te gaan. Het zou interessant zijn na te gaan wat voor een effect de daarmee gepaard gaande daling van de mobiliteit op de arbeidsmarkt in de toekomst zal hebben op de personeelswerving van de RL, die voor veel functies is aangewezen op kandidaten van buiten de regio.

Ben Meerstad, drukkerij

Ben Meerstad, 30 jaar, werkt hier sinds 1974 als hoofd van de drukkerij. Voordat hij bij de RL in dienst trad werkte hij bij een commerciële drukkerij in de stad. Hij heeft de uitbouw van de universiteit van dichtbij meemaakt, en kan zich nog herinneren dat er aan de hele universiteit 20 à 30 mensen werkten. 'Het was toen veel gezelliger, je kende mekaar, daar is nu geen beginnen meer aan. Er waren toen ook geregeld borrels, wat de werksfeer ten goede kwam'.

Hij is hier komen werken omdat hij meer kon gaan verdienen en met het oog op de aantrekkelijke pensioensvoorzieningen. Maar zijn belangrijkste overweging was dat hij het als een uitdaging beschouwde, dat hij de drukkerij van de grond kon helpen en opbouwen. Ben is in zijn eentje begonnen, in de loop van deze zes jaar is de drukkerij uitgebreid met nog vier mensen. Was de produktie in het begin 30.000 afdrucken per jaar, nu zijn het er ongeveer 8 à 9 miljoen. Ook het machinepark is intussen flink uitgebreid. Hij merkt op dat met de uitbreiding van de RL, ook de drukkerij zwaarder belast wordt, zodat uitbreiding van mankracht noodzakelijk is, maar zoals hij zelf zegt: 'je krijgt er eerder een machine bij dan een man'. Dat er wat aan de geluidshinder in de drukkerij gedaan moet worden is duidelijk. Volgens zijn zeggen heeft het aantal decibels de wettelijke normen overschreden en moet hier spoedig iets aan gedaan worden om gehoorstoornissen te voorkomen. Voor een universiteit die de sociale aspecten van de geneeskunst hoog in haar vaandel schrijft is het vreemd te moeten constateren, dat er niets gedaan wordt aan het voorkomen van gehoorstoornissen. Wie wel eens op de drukkerij komt, kan zich nauwelijks verstaanbaar maken, en is blij als hij weer buiten staat.

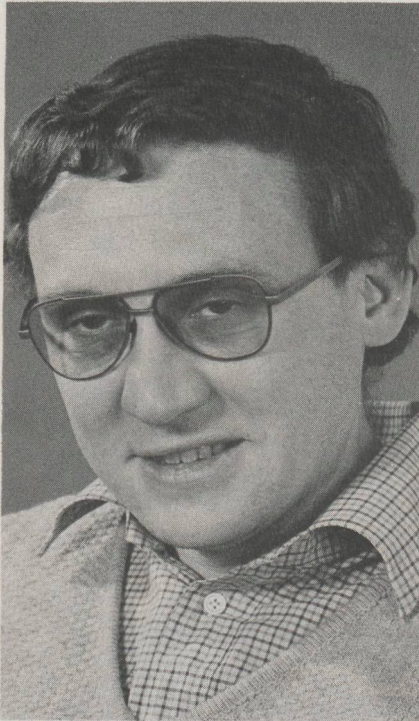
Ben is over het algemeen best tevreden met zijn werksituatie. Hij krijgt van zijn baas alle vrijheid om zijn functie in te vullen naar eigen inzicht. 'Ik heb hier een stuk vrijheid, dat ik bij mijn vorige baas niet had. Ik kan zelf mijn werktempo bepalen. Als het druk is werken we wat harder en als het een keer minder druk is doen we het wat rustiger aan'. De werkindeling wordt

door Ben zelf bepaald. Hij komt vaak voor het probleem te staan, wie nu voorrang heeft 'Iedereen in deze instelling vindt zich belangrijk, dus dat geeft vervelende situaties. De meeste mensen vinden, als ze iets brengen, dat het de volgende dag klaar kan zijn'.

Ben is niet ontevreden met zijn salaris, maar kan niet nalaten op te merken dat de mensen van de algemene diensten te laag worden ingeschaald ten opzichte van capaciteitsgroepen. 'De chasseur van de bestelbus, die de hele dag moet sjouwen en tillen moet genoeg nemen met een bescheiden loon, terwijl iemand die de hele dag achter zijn bureau zit en denkwerk verricht twee tot drie maal zoveel verdient. Dit vind ik niet eerlijk'.

Henk van Mameren, anatomie/embryologie

Henk van Mameren, medewerker van de capaciteitsgroep Anatomie/Embryologie: 'Voor mij waren er een aantal redenen om hier naar Maastricht te komen. Ik heb voorheen op het Anatomisch lab in Amsterdam gewerkt en ik had toen al een vrij grote belangstelling voor onderwijs; ik had het gevoel dat de facultaire programma's daar niet helemaal aansloten bij wat ik vond dat onderwijs zou kunnen inhouden. Door gesprekken met mijn toenmalige baas - Drukker - kreeg ik het idee dat Maastricht ook wel iets voor mij zou zijn. Ik kreeg hier tevens de kans om met een nieuwe groep te starten en dus naar inzichten die je in de loop van de jaren hebt opgedaan een nieuw deeltje Anatomie binnen een nieuwe faculteit te gaan presenteren'. Ook de mogelijkheid om een stuk onderzoek verder uit te bouwen heeft tot zijn keuze voor Maastricht bijgedragen.

Hij vindt het nog te vroeg om een oordeel te geven of zijn verwachtingen zijn uitgekomen; hij is pas twee jaar bezig en heeft tot nu toe veel tijd moeten besteden aan bestuurlijke en be-

heersmatige aspecten. Daar komt nog bij dat volgens hem nog vele zaken aan veranderingen onderhevig zijn. Er zijn wel een aantal dingen die hem tevreden stemmen, of waar hij zich juist over verbaast.

'Ik vind vooral het nauwe contact tussen de docent en de studenten erg plezierig. De uitwerking van de vorm van het onderwijs echter laat mijns inziens nog te wensen over. Vooral de zelfwerkzaamheid van de student is soms ver te zoeken en ik vind het niet eenvoudig om mijn eigen houding in zulke situaties te bepalen'.

De grote tijdinvestering in organisatie en beheer begint voor hem langzamerhand een frustratie te worden: 'Ik wil onderhand mijn onderzoek wel eens opstarten. Gelukkig is er zicht op dat dat binnen afzienbare tijd kan gebeuren, ook door de nieuwe ruimtes in de uitbreiding van het BMC. Als de nieuwbouw klaar is dan ben ik wat betreft onderzoeks- en onderwijsvoorzieningen tevreden'.

Wat hem irriteert is de gewoonte van studenten om vaak te laat te komen. Ook het grote aantal gebouwen van de universiteit ervaart hij als hinderlijk door het 'locatie-verlies' dat daardoor optreedt.

'Ik denk dat men onderschat wat dat voor invloed heeft op het studie- en onderzoekpatroon van medewerkers en studenten'.

Over de sfeer in zijn groep is hij erg positief.

'We hebben uitstekend overleg, we werken duidelijk als een team. Tot nu toe bevalt het uitstekend'.

Zaken als carrière-planning hoeven van hem niet zo nodig: 'Ik ben gelukkig zo, en zolang mijn werk plezierig is vindt ik het allemaal wel best'.

Henk heeft niet zo'n behoefte aan gestructureerde ontmoetingen tussen personeelsleden; via zijn werkzaamheden bouwt hij voldoende contacten op en omdat zijn gezin voorlopig nog in Noord-Holland woont, is hij de weekends toch niet in Maastricht. 'Misschien verandert dat wat als we hier in het zuiden wonen'.

Renata Klop, eerstejaars

Renata Klop, 19 jaar oud, komt rechtstreeks van de middelbare school en studeert aan de onlangs gestarte Algemene Faculteit.

'Op het ogenblik gaat het er bij ons nog rustig aan toe, het gevoel dat ik al echt moet studeren heb ik, en met mij vele anderen, nog niet', aldus Renata, die zich niettemin heel nauw bij het onderwijsgebeuren betrokken voelt. De oriënterende bezigheden overheersen nog te sterk omdat de start sowieso introducerend is en er tevens nog vrij veel onduidelijkheden zijn met betrekking tot het nieuwe onderwijs. Volgens Renata is vooral dit laatste goed te merken: de Algemene Faculteit bevindt zich in een opbouwende fase, met alle gevolgen van dien zoals moeilijkheden rondom het evaluatiesysteem, boeken die nog niet gearriveerd zijn en planningsgroepen die nog geformeerd moeten worden. Dit alles vormt voor Renata niet zo'n groot bezwaar, zoals ze zelf zegt 'je ziet alles groeien, en als het 't volgend jaar beter loopt heb je 't gevoel: daar heb ik ook 'n beetje aan meegewerkt'.

Maar de vaagheden zijn niet beperkt tot de directe toekomst, ook de latere beroepsfunctie is nog enigszins duister vanwege het feit dat in Nederland het beroep sociaal-gezondheidskundige nog niet beoefend wordt. Renata vertelt dat er ideeën zijn om een groep op te richten die als doel heeft dit beroepsbeeld duidelijker te krijgen en tevens de maatschappelijke behoefte aan zo'n functie na te gaan.

Ondanks deze onzekerheden omtrent de toekomst is Renata's motivatie voor haar studie stevig gefundeerd, en ze heeft het idee dat dit ook met medestudenten het geval is. Juist omdat de opleiding nieuw is en onbekend, hebben de meesten heel bewust gekozen voor deze studie en voor het probleemgeoriënteerd onderwijs. En hoewel de vooropleidingen nogal uiteenlopend zijn is de onderlinge sfeer toch erg goed, vindt zij. In het onderwijs zelf werkt iedereen enthousiast mee, en buiten het onderwijs is er ook veel activiteit. Dit is vooral als je pas op kamers woont, zoals Renata zelf, erg leuk omdat je voortdurend bezig bent, veel mensen ziet en leert kennen. Zodoende wen je al snel aan je nieuwe leven.

Hoewel er veel onzekerheden zijn, ziet Renata de komende vier jaren toch met animo tegemoet, zoals ze het zelf uitdrukt: 'Vaag, doch boeiend'.

Hein van Heertum,

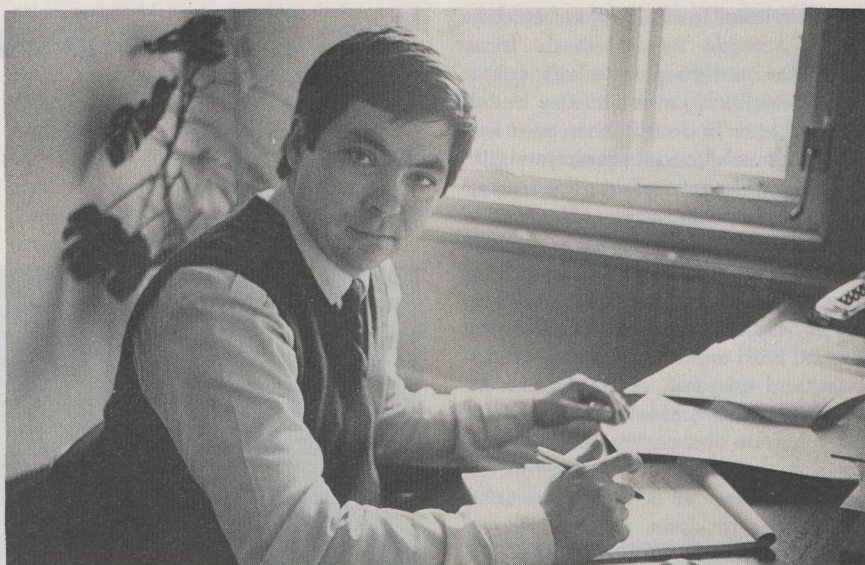
Algemene en Juridische Zaken

Hein van Heertum werkt als juridisch medewerker bij de dienst Algemene en Juridische Zaken. Hij is in deze baan terecht gekomen door zijn interesse voor de combinatie van juridisch werk en onderwijs. Ook in zijn vorige baan had hij daarmee te maken.

Zijn ervaringen na een jaar werken aan de RL zijn zeker positief te noemen. Afgezien van sommige pieken is de hoeveelheid werk die op zijn bureau belandt, niet zo groot dat het onmogelijk wordt om bepaalde onderwerpen wat uit te diepen. Eigen inzichten en voorkeuren kan hij wel in zijn werk kwijt.

Hein ervaart de werksfeer binnen AJZ als positief en stimulerend voor de kwaliteit van zijn eigen werk. De groei van de RL en de nieuwe vragen die dit met zich meebrengt, bieden hem voldoende uitdaging.

'Ik ben tevreden met mijn salaris'. Hij heeft aan zijn sollicitatie wel de indruk

overgehouden dat de hoogte van het aanvangssalaris afhankelijk is van de onderhandelingskwaliteit van de sollicitant. Als er al van een inschalingsbeleid sprake is, dan is de inhoud ervan hem tijdens zijn sollicitatie niet duidelijk geworden. Hein plaatst ook vraagtekens bij het verschil dat gemaakt wordt tussen beginnend wetenschappelijk en niet-wetenschappelijk personeel. Noch bij niet-wetenschappelijk personeel noch bij wetenschappelijk personeel dient automatische bevoor-

dering gebruikelijk te zijn.

Een personeelsvereniging mist Hein niet zo erg. Hij heeft niet zo'n behoefte aan een 'toeters- en bellenclub', die feesten organiseert of waar je particuliere hobby's kunt uitleven. Maar een personeelsvereniging als een soort gebruikersraad lijkt hem wel zinnig. Deze vereniging treedt dan op als gesprekspartner van het College van Bestuur over zaken die het personeel aangaan, uitgezonderd de rechtspositie van de werknemers.

Huub Jussen, instrumentenmaker

'Ik ben hier nu bijna 2 jaar in vaste dienst'. Aan het woord is **Huub Jussen** van de Algemene Instrumentele Dienst op het B.M.C. De werkzaamheden bij de I.D. waren hem bekend via het bedrijf waar hij eerst werkte, en hij wist dus vrij goed wat hem te wachten stond toen hij in dienst trad van de RL. 'Het grote verschil met het werk dat ik deed bij de firma waar ik eerst werkte en mijn huidige werk is dat er hier een veel grotere variatie is in de werkzaamheden. Ik kan hier ook veel meer doen met mijn opleiding, en als er een opdracht binnenkomt kun je hier ook je eigen ideeën en creativiteit kwijt. Dat was op de fabriek heel anders.' Daarnaast speelde een positieverbete-

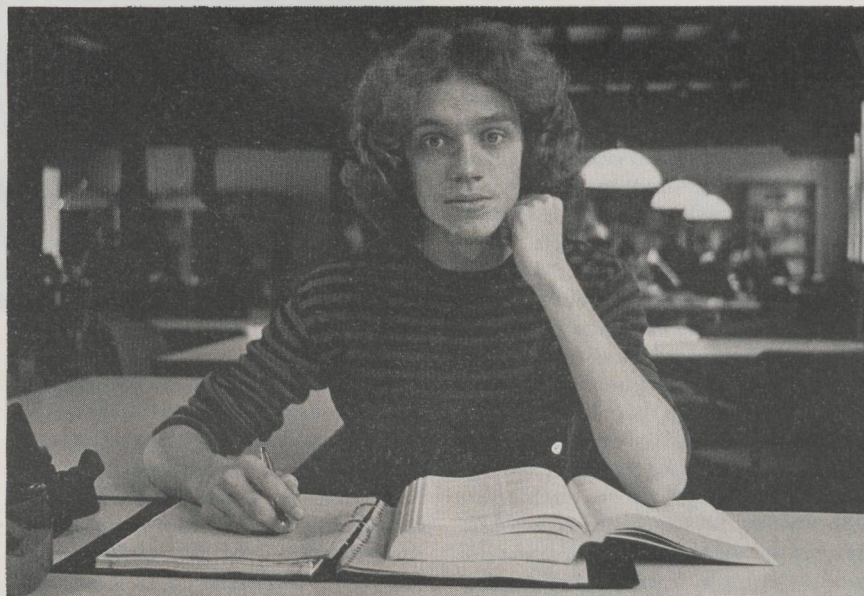
ring een, zij het wat minder belangrijke, rol bij zijn besluit om bij de RL te gaan werken. Ook een belangrijk verschil tussen het werk hier en zijn vroegere job is de nadruk op kwaliteit: 'Hier komt de kwaliteit in het ontwerp en het maken op de eerste plaats, en het tempo waarmee het gereed komt op de tweede plaats'. Niettemin vindt hij het jammer dat de omvang van de groep zodanig is dat er vrijwel geen tijd is om dingen te doen die buiten de directe opdrachten liggen, zoals het bijhouden van zijn deskundigheid op aanverwante gebieden. Over zijn werkruimte is hij redelijk tevreden. De ID is als één van de eersten naar de nieuwbouw van het BMC verhuisd. 'Toen ik van vakantie terugkwam en het resultaat van de verhuizing zag, ben ik wel even geschrokken; vooral uit het oogpunt van veiligheid waren er sommige dingen ontoelaatbaar: machines te dicht op elkaar, te weinig bewegingsruimte. We hebben ondertussen een paar keer geschoven, en nu is het al een stuk beter, maar nog niet zo-

als het behoort te zijn, bijvoorbeeld de hoogte van de ruimte en de frisse lucht.' De huidige situatie leidt echter al in vergelijking met situaties buiten de overheid. 'In de industrie gaat het, als er verschillende meningen zijn, niet meer tot een onplezierige werksituatie. Het overleg binnen de groep is volgens hem erg goed geregeld, vooral in vergelijking met situatie buiten de overheid. 'In de industrie gaat het, als er verschil van meningen zijn, meestal hard tegen hard net zolang tot er iemand toegeeft, en dat schept nu niet bepaald een plezierige sfeer.' De vraag hoe de verhouding met zijn collega's is, vindt hij wat moeilijk te beantwoorden: 'er is weinig verschil met andere groepen, denk ik, en we kunnen in ieder geval goed met elkaar opschieten'. Daar komt nog bij dat Huub zich op de eerste plaats concentreert op zijn eigen werkzaamheden, en zaken daaromheen benadert hij zoveel mogelijk van de positieve kant. Zijn contacten met de afdeling Personeelszaken zijn tot nu toe nog beperkt. Hij heeft wel het idee dat hij er met al zijn vragen en problemen terecht zou kunnen. Zijn ideeën voor de toekomst worden sterk bepaald door de ontwikkeling van de RL zelf. 'Als de universiteit zich als geheel ontwikkelt, dat gaat de AID daar in mee, en dan komen er ook meer mogelijkheden. Ik bemerk wel dat er meer specialisatie optreedt, ook binnen onze groep.' Ten aanzien van contacten binnen de RL merkt hij op, dat, als er een personeelsvereniging zou zijn, hij daar waarschijnlijk wel lid van zou worden, hoewel hij er momenteel niet erg op zit te wachten, ook al omdat hij in Heerlen woont, en dan sommige activiteiten toch zou moeten missen.

RL en vrouwen

Het emancipatorische denken van de universiteit krijgt meer en meer gestalte. Zo beziet een commissie de mogelijkheid voorzieningen te treffen voor de opvang van peuters en bezint het College van Bestuur, ook al op aandringen van de U-raad, zich op de bevordering van het creëren van deeltijdfuncties. Faculteiten, capaciteitsgroepen en algemene diensten is eerder dit jaar al gevraagd aan te geven welke functies voor deeltijdarbeid in aanmerking komen. Dezelfde instanties is ook gevraagd bij sollicitaties de voorkeur te geven aan vrouwelijke kandidaten, als zij dezelfde kwaliteiten hebben als mannelijke sollicitanten. En daar wringt de schoen nogal eens . . .

Jan Pieter Boode, student

Jan Pieter Boode, 20 jaar en derdejaars medicijnstudent is vooral vanuit een grote interesse voor gezondheid en ziekte geneeskunde gaan studeren. Dit speciaal in Maastricht omdat hier de mogelijkheid bestaat om de studie zelfstandig in te vullen. 'Voor geen goud zou ik in de collegebanken willen zitten', zegt hijzelf daarover. Daarom vindt hij het dan ook jammer dat het Maastrichtse systeem zich steeds schoolser aan het ontwikkelen is.

Momenteel lopen de onderwijsgroepen in zijn jaar wel redelijk, het is slechter geweest, volgens Jan Pieter. 'In het verleden zijn er nogal wat strubbelingen geweest over hoe men de studie nou precies moest aanpakken. Op het ogenblik zijn die meningsverschillen er nog wel, maar het lijkt alsof ze niet zo'n grote rol meer spelen'. Gelukkig maar, want eventuele begeleiding vanuit de universiteit in slechte tijden is niet zo best. 'Deze is er formeel wel, maar niet zo, dat het voor mijzelf zinnig is daar gebruik van te maken. De steun van mede-studenten is in principe de enige daadwerkelijke hulp wanneer er problemen zijn in het onderwijs.'

De uitbreiding van de universiteit in de afgelopen jaren vindt Jan Pieter niet zo'n gunstige ontwikkeling met betrekking tot de sfeer. 'Er lopen een

heleboel mensen rond die ik gewoon niet ken.' Wat betreft de universitaire medewerkers merkt hij op dat hij er zo nu en dan eentje ziet, maar hij voegt eraan toe dat hij nu niet bepaald het idee heeft dat ze samen deel uit maken van één universiteit. Ook het professioneler maken van het universitaire blad vindt hij een trieste zaak. Het spontane is er af en de drempel om iets te schrijven ligt hoger. 'Het gevoel van: ik heb iets op mijn hart, ik wil dit aan veel mensen kwijt, ik stuur 't op, is 'n beetje weg', meent Jan Pieter. 'Een apart blaadje oprichten zou een oplossing zijn (wel jammer dat het nodig is)'. 'De toekomstvisie van Jan Pieter is voor hemzelf nog niet zo uitgekristalliseerd. Wel weet hij zeker dat hij niet in de 'medische molen' terecht wil komen. Het traditionele artsbeeld bevalt hem niet zo zeer.

Met een aantal werkgroepjes van Lucifer is hij bezig om uit te werken wat de houding en taak van een gezondheidswerker zou moeten zijn. 'Ik zie dan ook steeds meer perspectief, meer mogelijkheden om mijn latere functioneren in de gezondheidszorg op 'n goede, menselijke manier in te vullen.'

Joke Hoozemans

sekretaresse

Joke Hoozemans 32 jaar, getrouwd, twee kinderen, werkt sinds eind november 1978 als sekretaresse bij de capaciteitsgroep Fysiologie. Zij heeft hiervoor bij Unilever en T.N.O. als sekretaresse gewerkt, is daarna Engels gaan studeren in Leiden. Doordat haar man een baan kon krijgen bij Waterstaat in Maastricht, heeft ze haar studie niet voort kunnen zetten, enerzijds omdat er gezinsuitbreiding kwam, anderzijds omdat de afstand te groot werd. 'Om een uurtje kollege te kunnen volgen moest ik twee en een half uur reizen, dat werd me te veel'. Maar thuis zitten beviel haar ook niet. Toen de mogelijkheid zich voordeed om twee dagen per week te kunnen gaan werken heeft ze die met beide handen aangegegrepen. Samen met Mariet de Groot vervult zij een tweelingbaan en werkt op woensdag en vrijdag. Mariet neemt de andere dagen voor haar rekening. Dat bevalt hen prima, 'goed overleg en het onderhouden van contacten is hiervoor wel noodzakelijk. Dat gebeurt door middel van briefjes en de telefoon'. Hoewel het in het begin voor capaciteitsgroepproorzitter Reneman even wennen was om op de woensdag en vrijdag een ander gezicht te zien, is dit nu een niet meer weg te denken feit. En volgens Joke is hij er best tevreden mee.

Het werken in een tweelingbaan bevalt haar zo goed, dat ze vindt dat dit meer gestimuleerd zou moeten worden. Een voordeel hiervan is bijvoorbeeld dat je met ziektes elkaar kunt vervangen. Een nadeel zou kunnen zijn, dat de werkgever twee maal sociale lasten moet betalen. Zoals bij alle groepen en diensten bij de RL. breidt de capaciteitsgroep Fysiologie ook steeds meer uit. Dit betekent volgens Joke voor het sekretariaat steeds meer werk. 'Binnen de groep Fysiologie zijn de mensen zeer actief. De vraag of ik mijn eigen werktempo kan bepalen is dus niet relevant voor mij, omdat het

afhangt van de hoeveelheid werk die er is, meestal is er voldoende werk aanwezig dat op tijd klaar moet zijn'. 'Als er problemen zijn bespreek ik ze met mijn baas, daar heb ik geen moeite mee. Ik kan me wel voorstellen dat er bij veel mensen een drempelvrees bestaat. Als sekretaresse heb je toch meer met je baas te maken dan bijvoorbeeld iemand op een laboratorium'. Wat het salarierings- of bevorderingsbeleid betreft, ik vind dat de capaciteitsgroepproorzitter hier attent op moet zijn. In sommige gevallen moet je er zelf achterheen.'

Ad en Berry, vijfdejaars

Ad Stokmans en **Berry van der Steen**, allebei vijfdejaars en wonende in huisze Vijverberg samen met Marjo en Hanneke, lopen momenteel al twee maanden stage in de huisartspraktijk. Hun eerste indruk hiervan is vrij positief. Barry: 'Je kunt als huisarts toch meer kanten uit dan je denkt'. De stage op zich is volgens hem redelijk vol te houden: vijf halve dagen per week en daarnaast vinden dan nog de gebruikelijke onderwijsactiviteiten plaats. Dit programma wordt echter aanzienlijk zwaarder zodra ze de kliniek in gaan.

De praktijk maakt hun wel meteen duidelijk waar het Maastrichtse systeem tekort schiet. 'Je komt problemen tegen waar je met het medisch model niet meer uitkomt. Ik denk dan ook dat het onderwijs, ondanks het feit dat 't gepropageerd wordt als zijnde specifiek afgestemd op de eerste lijn, toch beter bij de kliniek aansluit', aldus Ad. Ook Berry heeft gemerkt dat de eerste vier jaren nogal klinisch gericht zijn. Dit zou op te vangen zijn door de studenten zelf een aantal casussen uit de praktijk te laten halen en hem zo te laten merken dat het medisch model alléén niet toereikend is, meent Ad. Hij vertelt verder dat dit wel gedaan wordt, maar dan gebeurt het op een dusdanige manier, dat het medisch model er weer op past. De gecompliceerdheid van de werkelijkheid zowel op individueel als op maatschappelijk niveau krijgt te weinig aandacht. Wat betreft de stageperiodes merkt Berry op dat het fout is dat deze opge-

propt zitten in de laatste twee jaar. Ze zouden in feite meer door de jaren heen verweven moeten zijn. Ad voegt hieraan toe, dat de huidige praktijkoriëntaties, die je meemaakt voordat je co-schappen gaat lopen, erg goed zijn, maar er wordt verder structureel niet veel mee gedaan. Meestal is het niet meer dan ter illustratie.

De veranderingen rondom de universaliteit de laatste jaren vinden zij niet zo geweldig, het is allemaal groter en afstandelijker geworden. Vroeger kende je alle studenten, de afstand tot de medewerkers was kleiner. Leuke gewoontes zoals de gezamenlijke borrel aan het einde van het blok en het regelmatig met z'n allen bij de tutor eten, zijn komen te vervallen. Ook het gemeenschapsgevoel heeft volgens hen het een en ander te lijden gekrijgen. In het verleden had je duidelijk het gevoel dat je samen nog moest bouwen, het systeem moest nog waar gemaakt worden. Tegenwoordig is het gevoel van samen voor iets staan weg, de verbondenheid met het onderwijs neemt af. Als gevolg daarvan wordt het onderwijs langzamerhand als iets vaststaands geaccepteerd, terwijl een kritische, waakzame houding juist van essentieel belang is.

Over hun eigen toekomst hebben ze nog niet zo'n uitgesproken idee, 'dat zie ik wel' zegt Berry. Ad vertelt hierover nog dat 'het onderwijs op zich een goede basis is, maar je moet het wel zelf uitbouwen, je bent niet klaar als je deze opleiding achter de rug hebt: in beweging blijven is erg belangrijk'.

Personele Zaken

Kinderbijslagwet

Per 1 januari 1980 zal de overname van de vaststelling en de uitbetaling van de kinderbijslag ingevolge de nieuwe Algemene Kinderbijslagwet door de Raden van Arbeid geheel gerealiseerd zijn. Vanaf laatstgenoemde datum zal aan een ieder de kinderbijslag per kwartaal rechtstreeks door de Raden van Arbeid worden uitbetaald.

Daartoe dient na afloop van elk kwartaal een aanvraagformulier (kinderbijslaglijst) bij de Raad van Arbeid te worden ingediend. Deze kinderbijslaglijsten zijn verkrijgbaar bij de Raden van Arbeid, de Postkantoren en bij onze Dienst.

Wellicht ten overvloede delen wij u mede dat als gevolg van de overgangsregeling K.T.O./A.K.W. voor het jaar 1980 uw kinderbijslagwet betreffende het 4e kwartaal van 1980 op 28 november 1980 in het bezit dient te zijn van Raad van Arbeid, wil de uitbetaling vóór 31 december 1980 plaatsvinden.

Wat het **onderhouds-** **beginsel** betreft, wordt voor de kinderen, die jonger dan 16 jaar zijn en tot het huishouden van de verzekerde behoren, zonder meer aangenomen dat hieraan voldaan wordt. Voor kinderen van 16 jaar en ouder voor wie in beginsel recht op kinderbijslag bestaat namelijk studerende kinderen, invalide kinderen en kinderen, die de huishouding (mede)verzorgen, is aan het onderhoudsbeginsel gestalte gegeven door het stellen van onderhoudseis.

Deze eis valt uiteen in drie onderdelen, te weten:

- *onderhoud in belangrijke mate* (thans f 50,- per week):
enkelvoudige kinderbijslag
- *grotendeels onderhoud* (meer dan 50% van de kosten) voor uitwonende,

studerende of invalide kinderen van 16 en 17 jaar en studerende kinderen van 18 jaar en ouder (zowel uit- als thuiswonende), alsmede huishoudkinderen van 18 jaar en ouder:

tweevoudige kinderbijslag

- *geheel of nagenoeg geheel onderhoud* (90% of meer van de kosten) voor buitenshuis wonende studeren kinderen van 18 jaar en ouder:
drievoudige kinderbijslag

Wat de onderhoudskosten betreft dient men uit te gaan van de kosten die noodzakelijk gemaakt worden t.b.v. het levensonderhoud van het kind, alsmede de kosten die noodzakelijkerwijs verband houden met het volgen van onderwijs of een beroepsopleiding door het kind, dat ten laste van de verzekerde komt. Voor deze onderhoudskosten heeft staatssecretaris L. de Graaf van het Ministerie van Sociale Zaken per 1 oktober 1980 de hierondervermelde maximumbedragen ingevoerd, te weten:

f 12.500,- — exclusief de onderwijsbijdrage (dit zijn college- en inschrijfgelden) en het schoolgeld voor uitwonende, studerende kinderen van 16 tot en met 26 jaar.

f 9.500,- — exclusief de onderwijsbijdrage (dit zijn college- en inschrijfgelden), het schoolgeld en de reiskosten voor thuiswonende, studerende kinderen.

Ter informatie geven wij u tevens een overzicht van de richtbedragen voor onderhoud van studerende kinderen van 16 tot en met 26 jaar, gesplitst naar onderwijscategorieën, zoals die golden voor het studiejaar 1979/1980.

		Uitwo- nenden	Thuiswo- nenden ⁺
A	Max.	f 12.000*	f 9.500*
	Min.	f 8.000*	f 6.200*

B	Max.	f 12.000	f 9.500
	Min.	f 8.000	f 6.200
C	Max.	f 9.600	f 7.000
	Min.	f 6.600	f 4.700

+) = richtbedragen exclusief reiskosten

* = exclusief college- en inschrijfgelden

Rubrieken:

- A = Universiteiten en hogescholen
- B = Alle H.B.O.-opleidingen en middelbaar beroeps- onderwijs, v.w.o., kleuterleidster, enz. welke derhalve vrij hoge studiekosten met zich brengen.
- C = HAVO, MAVO, leerlingstelsel, enz.

Voor nadere informatie kunt u zich wenden tot de Raden van Arbeid

In dienst

per 1 september 1980:

Dhr. P. Brugada
wetenschappelijk ambtenaar
Cardiologie (tijdelijk)

Dhr. J. Op den Camp
sportleider (0,085)
Personele Zaken en
Studentenbelangen.

Dhr. V. Damoiseaux
wetenschappelijk medew.
Gezondheidsvoorl. + opv.
Algemene Faculteit

Dhr. A. v.d. Eerden
wetenschappelijk ambtenaar
(0,3)
Oogheelkunde

Dhr. G. Evers
wetenschappelijk assistent
verplegingswetenschappen
Algemene Faculteit

Dhr. H. v.d. Eijnden
programmeur
Dienst Informatieverwerking

Dhr. W. v. Galen
onderzoeksassistent (tijdelijk)
Medische Sociologie

Dhr. P. Hobus
wetenschappelijk
medewerker
(tijdelijk)
Onderwijsontwikkeling en -
research

Dhr. P. Hulshof
wetenschappelijk
medewerker (tijdelijk)
Inwendige Geneeskunde

Mw. H. Konning
wetenschappelijk
medewerkster (tijdelijk)
Onderwijsontwikkeling en -
research

Dhr. G. van Kranenburg
analist (tijdelijk)
Fysiologie

Mw. C. Lamers
diervverzorgster
Centrale Proefdier-
voorzieningen

Mw. M. Meyer
wetenschappelijk
medewerkster (tijdelijk)
Inwendige Geneeskunde

Dhr. H. Peltenburg
wetenschappelijk
medewerker (tijdelijk)
Onderwijsontwikkeling en
-research.

Dhr. J. Reiners
wetenschappelijk ambtenaar
0,8 (tijdelijk)
Algemene en Juridische
Zaken

Dhr. P. Rensema
wetenschappelijk ambtenaar
(tijdelijk)

Dhr. B. Reuten
analist (tijdelijk)
Anatomie/Embryologie

Dhr. R. de Winter
wetenschappelijk
medewerker (tijdelijk)
Onderwijsontwikkeling en
-Research

Per 15 september 1980:
Mw. M. Duykers-Simons
administratief
medewerkster (tijdelijk)
Gezondheidszorgonderzoek

Uit dienst:

Dhr. L. Lodewick
Huisartsgeneeskunde per
1-9-80

Dhr. J. Wolfs
P.Z./S.B.
per 1-9-1980

Mw. A. v. Geel-Peerboom
Bibliotheek
per 1-8-1980

Interne mutaties:

Mw. A. Lippinkhof-v.d.
Wegen
Farmacologie naar:
Rectoraat

Studenten-voorzieningen

De commissie Studenten-voorzieningen van de Universiteitsraad houdt zich o.a. bezig met:

- studentenhuisvesting
- studentenwelzijnszorg
- restauratieve voorzieningen
- studentengezondheidszorg
- lichamelijke vorming en sport

De commissie brengt adviezen uit aan de Universiteitsraad over voorstellen op het gebied van de studenten-voorzieningen.

De commissie vergadert eens in de twee weken, op dinsdagmiddag van 16.00 tot plm. 17.30 uur.

In de commissie is plaats voor enkele

medewerkers

zowel uit de categorie wetenschappelijk personeel als uit de categorie niet-wetenschappelijk personeel. De benoeming zal plaatsvinden door de Universiteitsraad voor de periode tot 1 september 1981. Herbenoeming is mogelijk. Degenen, die belangstelling hebben voor het lidmaatschap van deze commissie, worden verzocht contact op te nemen met de griffier van de Universiteitsraad, A. P. Resoort, Hoofdgebouw, kamer 205, tst. 265.

SSGZ

Alle universiteiten en hogescholen in Nederland zijn vertegenwoordigd in de landelijke Stichting Studenten Gezondheidszorg

(SSGZ), zijnde een landelijke stichting voor de verzekering van ziektekosten van studenten.

De RL is in deze stichting vertegenwoordigd via dhr. Wenting van de dienst PZ/SB, en dhr. Petri, student.

Nu deze laatste de wens te kennen heeft gegeven om het studentenlidmaatschap van de delegatie van de RL te beëindigen is er plaats voor een

student

als lid van de RL in de SSGZ. De benoeming zal plaatsvinden door de Universiteitsraad.

Degenen, die belangstelling hebben voor deze functie, worden verzocht contact op te nemen met de griffier van de Universiteitsraad, A. P. Resoort, hoofdgebouw, kamer 205, tst. 265.

Nadere inlichtingen over de functie kunnen worden verkregen bij dhr. Wenting, dienst PZ/SB, hoofdgebouw, kamer 322, tst. 308.

Voorlichting

Data Voortgangstoetsen

De eerste voortgangstoets voor alle studenten van de Faculteit der Geneeskunde heeft plaatsgevonden op 19 september j.l.

De overige toetsen voor het studiejaar 1980/1981 zullen plaatsvinden op de vrijdagen 12 december 1980, 13 maart 1981 en 29 mei 1981.

De toetsen worden afgenomen in de Sporthal 'De Heeg', Roserije 500 te Maastricht.

Aanvang 9.00 precies, einde uiterlijk 13.00 uur.

Correctievloeistof niet zonder gevaar

(Van Voorlichting)

De veiligheidsfunctionaris van de RL attendeert erop, dat de Tipp-ex correctievloeistof die veel voor correctie in typewerk wordt gebruikt, niet zonder gevaar voor de gezondheid is. Dat

geldt zeker als de dampen die in de verdunningsvloeistof voorkomen worden ingeademd via het voor van rookwaren. Overmatige toepassing van deze correctievloeistof en zeker roken tijdens het gebruik ervan is daarom af te raden.

Fietsendieven

(Van Voorlichting)

Iedere vrijdag is er van 16.45-17.30 uur fietsen-kijkdag in het Hoofdbureau van politie aan de Sint Hubertuslaan.

Informatie over gestolen fietsen: 043-844444 tst. 232 en 410.

Bij Voorlichting kan een folder worden ingezien die door de gemeentepolitie is opgesteld en waarin onder meer twaalf (12) eisen staan waaraan een goed fietsslot moet voldoen.

Jaarverslag MRC: deelname RL moet beter

(Van Voorlichting)
In het pas verschenen Jaarverslag 1979 van het Medisch Regionaal Centrum wordt gesteld, dat de verhouding tussen RL en MRC verbetering behoeft. De relatie vanuit de RL met het gezondheidszorgveld en met de instellingen in de regio zouden meer via het MRC gestroomlijnd moeten worden. Al eerder viel in kringen van het MRC teleurstelling te beluisteren over de inbreng van de universiteit in een aantal werkgroepen. Binnenkort zal het MRC hierover het gesprek met de universiteit openen.

Hearing over ZM

Op 25 november om 20.00 uur wordt in Ziekenhuis St. Annadal (de Arc) een hearing gehouden over de plannen met betrekking tot Z.M. Het MRC coördineert in deze de inbreng van de gezondheidszorg in de regio. Iedere belangstellende is op deze avond welkom.

Formatie Algemene Diensten

(Van Voorlichting)

De personeelsopbouw van

de Algemene Diensten heeft voorgelopen op de formatie van de Faculteiten.

Sindsdien zijn door het Ministerie voor de universiteit in haar geheel minder personeelsplaatsen beschikbaar gesteld dan enkele jaren geleden werd aangenomen. Daardoor moet nu geconstateerd worden dat voor de dienstensector geen verdere uitbreiding van de formatie meer mogelijk zal zijn.

Feitelijk betekent dit in onze groeiende instelling, dat de diensten meer werk moeten gaan doen zonder dat daar groei van formatie tegenover staat. Het ligt voor de hand, dat dat geen makkelijke opgave zal zijn.

Over dit probleem is het CvB overleg begonnen met de diensthoofden. De eerste voorstellen van het College gaan in de richting van verhoging van doelmatigheid en doeltreffendheid van het werken, het stellen van prioriteiten bij uit te voeren taken, eventueel het afstoten van taken met lagere prioriteit en een stroomlijning van de samenwerking tussen diensten. Het College heeft voorgesteld, voorkomende vacatures binnen diensten niet meer automatisch aan te vullen. Bij het ontstaan van een vacature zou van geval tot geval bezien moeten worden of opvulling nodig is, of dat het werk dat door de vertrokken functionaris werd gedaan binnen de bestaande formatie van de dienst is op te vangen. De aldus gewonnen formatieplaats zou dan elders in de diensten besteed kunnen worden.

De voorstellen van het College zullen de komende maanden onderwerp van overleg vormen met en binnen de diensten.

Informatievoorziening 'Regionale Gezondheidszorg

(Van Voorlichting)

Binnen het MRC worden voorbereidingen getroffen voor het opstarten van het Regionaal Informatiesysteem

Gezondheidszorg (RIVOG). Toen het MRC-gebied door het Ministerie van Volksgezondheid werd aangewezen als proefregio was het opzetten van zo'n informatiesysteem een van de vier opdrachten die de Minister in de regio gerealiseerd wilde zien. Door dit informatiesysteem zullen alle gegevens die nodig zijn voor het beheer en de structurering van de gezondheidszorg in de computer worden opgeslagen en op afroep beschikbaar zijn. Dit project is in feite een zeer gedetailleerde voortzetting van het onderzoek naar het Regionaal Kostenmodel, dat verleden jaar binnen de capaciteitsgroep Economie van de Gezondheidszorg werd afgerond. Het gaat hier om een groot project waarvoor de overheid miljoenen ter beschikking stelt. Voor het welslagen ervan is medewerking van de gezondheidszorg in de regio een absoluut vereiste. De dienst MEMIC van de RL levert nu reeds een ruim aandeel in de voorbereiding van het project.

Kursussen en Kongressen

The British Council organiseert van 31 mei tot 12 juni 1981 in Londen en Liverpool een cursus over 'Imported Tropical Diseases'. Van 12 januari tot 10 april 1981 wordt aan de Vrije Hogeschool in Driebergen een cursus gegeven onder de titel 'Omgaan met je studie, je omgeving, jezelf'. Het I.S.W. organiseert een-daagse cursussen en trainingen van vijf avonden over notuleren. De cursussen en trainingen worden gehouden in verschillende plaatsen. In Eindhoven begint een training van 5 avonden op 17 november. In Ascona vindt van 27-29 maart 1981 een Balint-bijeenkomst plaats in het kader van de

'Psychologische Ausbildung des Arztes'. Thema is 'Sprache des Patienten, Sprache des Arztes'. Hieraan voorafgaande wordt op 26 maart eveneens in Ascona een symposium gehouden over 'Der depressive Patient und sein Arzt'. Voor studenten is een prijs van f 3000,- 'Zw.fr. uitge-loofd voor werkstukken die zich op basis van eigen ervaringen bezig houden met het thema van de arts-patient-relatie. Verdere informatie over deze evenementen is te krijgen bij Voorlichting.

Beurzen

De Netherlands America Commission for educational Research attendeert op beurzen voor docenten en afgestudeerden van Nederlandse universiteiten ten behoeve van voortgezette studie en onderzoek aan wetenschappelijke instellingen in de Verenigde Staten. Daaronder komen voor: Fulbright-beurzen voor studie voor een Masters degree of een Ph.D. in elke studierichting en een Vera List fellowship voor voortgezette studie in Economie, Filosofie en Psychologie. Verdere informatie bij Voorlichting.

Nederlands Studentenkoor

Het Nederlands Studenten-koor is een koor dat jaarlijks wordt samengesteld uit studenten van universiteiten en hogescholen. Aan de hand van audities wordt een koor samengesteld van 25 à 30 leden. Het programma wordt ingestudeerd tijdens een aantal repetitie-weekends en een blokperiode van enkele dagen. Daarna worden een 6-tal concerten in den lande gegeven en 2 radio-opnamen. Het koor staat onder leiding van Cees Rotteveel, cantor van de T.H. te Delft. Het programma omvat a capella werken uit meerdere stijl-

perioden. De auditanten worden beoordeeld naar verschillende kwaliteiten, zoals een goede stem, een geopend oor, gevoel voor ritme, goed kunnen intoneren en van blad kunnen lezen. De kosten voor deelneming bedragen f 150,-. Alle reiskosten worden vergoed. Planning 1981: rep. weekends: 17-18 jan., 25-25 jan., 7-8 febr., 14-15 febr. Rep-blok 25 febr., 1 mrt. Concerten: 1-5 mrt. Audities: Nijmegen: 3 dec. 16.00-18.00 uur Stdentenkerk Prof. v. Welijstraat 1. Nadere informatie is verkrijgbaar bij Marian Petersen, tel. 030-732403.

Studenten-ekklesia

Openwoensdagavonden gaan gewoon door. Elke woensdag open huis vanaf ± 20.30 uur. Verder is de Ekklesia altijd open van ma t/m vrij. 's Middags van 13.30 tot 17.30 uur (je kunt zo binnen lopen!).

Diensten

2 nov. om 12.00 uur in de 'Nieuwenhof', voorganger A. Helt s.j.
16 nov. om 12.00 uur in de 'Nieuwenhof', voorganger Drs. R. v.d. Beld
30 nov. om 12.00 uur in de 'Nieuwenhof', voorganger Ds. G. v.d. Bom
14 dec. om 12.00 uur in de 'Nieuwenhof', voorganger A. Helt s.j.

Het thema van deze diensten houdt verband met 'relaties', daarna komen twee advents-diensten.

Tan-t'ien

Deze Stichting beoogt een integratie van de Oosterse energieprincipes van Yin en Yang met onze Westerse levensstijl. Daartoe organiseert ze onder

meer activiteiten die aan de deelnemers de mogelijkheid bieden om hun bewustzijn en ervaringswereld te verruimen. Dit jaar vinden de volgende activiteiten plaats:

Tai Chi

Deze uiterlijk op een vertraagde en gestyleerde dans lijkende bewegingsvorm is tegelijk een konditie-training, een meditatie-oefening en zelfverdedigings-methode. Beoefenaars van deze eeuwenoude Chinese kunst bereiken een hoge mate van integratie van lichaam en geest. Tai Chi wordt in de vorm van een cursus gegeven. Iedere dinsdagavond voor beginners: maandagavond voor gevorderden.

Pentjak Silat

Deze gevechtscunst is oorspronkelijk in Indonesië ontwikkeld als verdediging tegen aanvallen van wilde dieren. Dat is nog terug te vinden in de centrale plaats die snelheid en lenigheid hierbij innemen. Hoewel meer aktiegericht dan Tai Chi, vormt dit ook een uitstekend middel om tot een integratie van lichaam en geest te komen. Iedere donderdagavond.

Shiatsu massage

Deze massagevorm is gebaseerd op energie-principes die o.m. bij de acupunctuur terug te vinden zijn. Door op bepaalde punten van het lichaam druk uit te oefenen stimuleert men de circulatie van energiestromen door het lichaam. Hierdoor kunnen bepaalde kwalen opgeheven worden en kan de totale gezondheids-toestand verbeterd worden. Deze cursus wordt gegeven in de vorm van weekends.

Theater

Deze intensieve training in dramatische expressie is gebaseerd op dezelfde energieprincipes als de eerder vermelde activiteiten. Al experimentierend wordt gezocht naar een integratie van theatervormen uit de 3e

wereld en het westen. De deelnemers bepalen in onderling overleg de frekwentie van de bijeenkomsten.

Introductie-weekenden
Een aantal malen per jaar worden introductie-weekenden georganiseerd. Hierin worden nieuwe activiteiten voorgesteld. Afhankelijk van de interesse van de deelnemers kunnen deze voortgezet worden in wekelijkse of maandelijke activiteiten.

Belangstelling?
Eenieder die zich wil aanmelden voor één van bovengenoemde activiteiten of meer informatie wil, kan bellen ('s avonds): 043-17083 of 17093. Als je je naam en adres opgeeft wordt je op de hoogte gehouden van verdere activiteiten.

Jan Scholte
Rob Rotteveel
oktober 1980.

Sport

O & W-sportdag/ RL-lustrum sportdag
De O & W-sportdag voor medewerkers wordt in 1981 in Den Haag gehouden en wel op vrijdag 22 mei. Dit houdt in dat de RL-lustrum sportdag die op deze gepland was verplaatst wordt naar een andere datum. In de volgende Observant leest U er meer over.

Honkbal
Studenten kunnen op vertoon van hun sportkaart de honkbaltrainingen volgen bij de Honk- en Softball Club Maastricht. Trainingen vinden op de volgende tijden plaats:
Periode:
1-11-80 tot 28-11-80 en
2-1-81 tot 20-2-81 van
18.30-20.30 uur in de gymnastiekzaal Marienwaard (Meerssenerweg).

Tennis - Tennis - Tennis
Per 1 april opent in Heer-Maastricht een particulier tennispark: de Burght.

Het complex omvat 10 banen, met de mogelijkheid van uitbreiding tot 14. De mogelijkheid bestaat dat studenten EN medewerkers van deze banen gebruik kunnen gaan maken tegen speciale voorwaarden. En dat zonder beperkingen in de speeltijden. Om in de besprekingen met de eigenaar zo goed mogelijke condities te verkrijgen is het belangrijk te weten, hoeveel interesse er bestaat bij de RL-tennissamenleving. Men dient in ieder geval in het bezit te zijn van een sportkaart (te verkrijgen bij het buro l.v. & s) en tevens dient men rekening te houden met **een eigen bijdrage** die zal liggen tussen de f 60,- en f 90,-. Men dient dan wel te bedenken dat een normaal lidmaatschap bij dit tennis-park f 175,- bedraagt. Indien e.e.a. doorgaat zal de tot nu toe bestaande regeling met tennisvereniging Ready komen te vervallen. Geïnteresseerden dienen zich z.s.m. op te geven bij het Buro Lichamelijke Vorming en Sport kamer 320 hoofdgebouw 3e etage. Tel. (888) 306. Tevens kan men daar meer inlichtingen verkrijgen.

Cinematheema

Van 20 t/m 23 en 27 t/m 30 november a.s. vertoont het Filmhuis 8 films in het kader van 'Cinematheema', een landelijk festival rondom het Italiaanse neo-realisme (1942-1953). Het neo-realisme beschrijft het Italië in de periode na Mussolini, de werkelijkheid van een land van 'gewone mensen', die door armoede, diktatuur en oorlog zijn geteisterd. Akteurs zijn de mensen van de straat, landarbeiders en fabrieksarbeiders. Het decor is niet de studio maar de straat, de stad van na de oorlog. De invloed van het neo-realisme op de Franse 'nouvelle vague' filmers, op filmers in de Derde Wereld en op de nieuwste Duitse

filmers is evident. Het volledige programma staat elders in dit blad. Twee minder bekende films behandelen we in het kort:

'Due soldi di speranza' ('Twee stuivers hoop') van R. Castellani uit 1951, is het verhaal over de relatie tussen Antonio, een werkloze jongen en Carmela, de dochter van een vuurwerkfabrikant. Antonio probeert allerlei baantjes uit, de laatste twee verliest hij door toedoen van Carmela. Terug in Napels werkt hij in een bioscoop, maar daar wordt Antonio meer als bloeddonor voor het zieke kind van de eigenaresse misbruikt. Ook nu verliest hij via Carmela zijn job. Antonio wil niets meer van haar weten, brengt haar naar haar vader terug, die haar weer de deur uitzet. Veel ellende lijkt het, maar 'Due Soldi' is wel de meest geslaagde comédie uit het neo-realisme, vol ratelende Italiaanse dialogen.

'Riso amaro' ('Bittere rijst') van Giuseppe de Santis uit 1948. Francesaa is kamermeisje in een groot hotel. Op aandrang van Walter haar vriend, steelt ze een ketting van een hotelgast en samen slaan ze op de vlucht. Om de politie op een dwaalspoor te brengen, sluit Francesaa zich aan bij een groep arbeidsters, die op de rijstvelden werken. De ketting wordt haar door een van haar collega's, Silvana, ontstolen. Silvana wordt verliefd op Walter en er ontploft zich vervolgens een liefdesdrama met dodelijke afloop. Commercieel gezien de meest succesvolle neo-realismefilm, waarin Silvana Magnano een van haar eerste glansrollen speelt. De films worden dagelijks vertoond om 20.30 uur en 22.30 uur. De toegang is f 4,50 (f 3,50 voor leden) en een programmakrant is voor f 1,00 aan de kassa verkrijgbaar.

Meedenken met Studium Generale

Voor het programma van het voorjaar 1981 hebben wij een aantal ideeën voor activiteiten.

Voor ons is het van belang voor de uitwerking van ideeën met studenten en medewerkers er over van gedachten te wisselen. Wie interesse heeft om samen met anderen zicht te verdiepen in een (of meer) van onderstaande onderwerpen kan contact opnemen met de medewerkers van Studium Generale.

Tot dusverre liggen de volgende voorstellen op tafel:

- anthroposofie
- existentialisme
- dadaïsme
- Rusland
- literaire avonden
- amnesty international
- neo-realisme in de Italiaanse film
- toneelworkshop
- vrije tijd

Neem even contact op met:
Renie Verspeek,
toestel 300.
Jacques Reiners,
toestel 310.

GEZONDHEID dat zal ons een zorg zijn

Uitnodiging

Welkom op de publieke tribune van een openbaar symposium over de eerste lijns gezondheidszorg. Opinie en discussies over 'Faculteit en Eerste lijn'. De vraag die centraal staat: Wat kan de maastrichtse medische faculteit betekenen voor de eerste lijns gezondheidszorg in Zuid-Limburg. Uw opinie en deelname aan de discussie wordt op prijs gesteld.

De Capaciteitsgroep Huis-arts-geneeskunde organiseert op 21 en 22 november in de Stadsschouwburg in Maastricht het kongres 'Faculteit en Eerste lijn'. Het programmaoverzicht is verkrijgbaar bij mevr. L. Slenter-Dhaeze, toestel 318.

AGENDA

Theater

**Maastricht,
Stadsschouwburg,
aanvang 20.00 uur.**

dinsdag 11 november
SUUS

Zuidelijk Toneel Globe
zaterdag 15 november
CHINCHILLA

Zuidelijk Toneel Globe
zondag 16 november
EEN KUS VAN EEN RUS

John Lanting's Theater van
de Lach.

dinsdag 18 november
MEDIANEUROZE
vrouwencabaret Natascha
Emanuels

woensdag 19 november
SCAPINO BALLET
Jubileumvoorstelling

donderdag 20 november
SCHAKELS

Toneelgroep Theater
zaterdag 22 november
IL DRAGO

MANNIAFRAGONE
Teatro Dimitri

zondag 23 november
WAT HEEFT 'IE TOCH?
WAT HEEFT 'IE TOCH?

Jeugdvoorstelling
woensdag 3 december
12.30 uur Redoute
Lunchpauzeconcert
Operaklas Conservatorium

woensdag 3 december
20.00 uur Zaal
Delfts Studenten Cabaret
Optreden van winnaars
Cameretten festival
donderdag 4 december
12.30 uur Redoute
Lunchpauzeconcert
Leerlingen Conservatorium

dinsdag 9 december
20.00 uur Zaal
Multi Media/Bart Stuyf
Bewegingstheater met
voorstelling: Kluit

woensdag 10 december
12.30 uur Redoute
Lunchpauzeconcert
Peter Soeters, piano

woensdag 3 december
20.00 uur Zaal
Toneelgroep De Appel
Peter van der Linden met
Andersen programma

Muziek/Cabaret

**Maastricht,
Stadsschouwburg/
Redoute
aanvang 20.00 uur.
tenzij anders vermeld**

donderdag 6 november
LUNCHPAUZECONCERT
met o.a. Han Jonkers
aanvang 12.30 uur

donderdag 6 november
DE TOEKOMST GAAT HET
HELEMAAL MAKEN
Theatershow van Bram
Vermeulen en Rik Zaal

vrijdag 7 november
THE LONDON
SAVOYARDS
een Gala Night of Gilbert &
Sullivan

woensdag 12 november
LUNCHPAUZECONCERT
Limburgs Blaaskwintet
aanvang 12.30 uur

woensdag 12 november
FRANSE CHANSONS
Nicolas Peyrac

donderdag 13 november
LUNCHPAUZECONCERT
studenten conservatorium
Maastricht
aanvang 12.30 uur

donderdag 13 november
LUBOTSKY TRIO
Mark Lubotsky - viool
Colin Carr - cello
Pascal Devoyon - piano

donderdag 13 november
LUNCHPAUZECONCERT
studenten conservatorium
Maastricht
aanvang 12.30 uur

vrijdag 14 november
DUIDELIJK ZO?
Robert Long en Leen
Jongewaard
combo o.l.v. Koos Nark

zondag 16 november
KOFFIECONCERT
ensemble Contraint
aanvang 12.15 uur

woensdag 19 november
LUNCHPAUZECONCERT
met:
Sophia Shapiro - piano
Paula Paashuis - viool
aanvang 12.30 uur

vrijdag 21 november
PASO DOBLE
Ramses Shaffy en Liesbeth
List

vrijdag 21 november
JAZZ-NACHTCONCERT
Joachim Kühn - piano
Jan Akkerman - gitaar/fluit

zondag 23 november
REDOUTECONCERT
fragment uit de Kapitein
van Köppenick
aanvang 16.00 uur

dinsdag 25 november
HEEL GEWOON
WIM HOOGKAMP
Nederlands chansons en het
trio Rob Roeneveld

woensdag 26 november
LUNCHPAUZECONCERT
duo Leo van Tol en Tyne
van Brederode
aanvang 12.30 uur

donderdag 27 november
LUNCHPAUZECONCERT
Igo Lange - piano
met begeleiding van vier
blazers

aanvang 12.30 uur
donderdag 27 november
PIANORECITAL
Jean Franssen

**vrijdag 28, za. 29 en zo.
30 november**
MESTREECHTER
OPÈRETTE VERENIGING
Trechtter geis, première.

Filmhuis

Capucijnengang 3.
Alle voorstellingen
beginnen om 20.30 uur.

zondag 9 november
'Pourquoi pas?'
donderdag 13 november
'Code'

Neerlands Hoop
vrijdag 14 november
'Code'
Neerlands Hoop
zaterdag 15 november
'Code'

Neerlands Hoop
zondag 16 november
'Code'
Neerlands Hoop
donderdag 20 november
'Miracolo a Milano'

De Sica
vrijdag 21 november
'Fietsendieven'
De Sica
zaterdag 22 november
'Osessione'
Visconti

zondag 23 november
'Il cammino dello speranza'
P. Germi

donderdag 27 november
'Due soldi di speranza'
Castellani

vrijdag 28 november
'Il mulino del po'
Lattuada

zaterdag 29 november
'Umberto D.'
De Sica
zondag 30 november
'Riso Amaro'
De Santis

Muziek

15 November a.s. om 20.30
uur in de aula van de RL.;
klassiek recital door de
Californische gitarist ALAN
MERIAN.

Kaarten kunnen diezelfde
avond worden gekocht à
f 4,50.

Studium Generale

**Alle activiteiten vinden
plaats in de aula.
Aanvang 20.00 uur**

4 november
Lezing:
Betekenis en inhoud van de
hedendaagse constructieve
kunst door R. P. Lohse.

5 november
Film:
Il Conformista, van
Bernardo Bertolucci.

12 november
Film:
Het zomerverblijf,
van Marco Leto

13 november
Ssst....literatuur:
door Willem Brakman en
Tom van Deel

18 november
Lezing:
De praktijk van de
omgevingsvormgeving
door H. van Haaren.

21 november
Ssst....literatuur door
Jan Siebelink en Frans de
Rover

25 november
Kijk op de natuur van L.
Herberghs.
Lezing:
Natuurbescherming in
maatschappelijk verband
door A. Lemaire.